

ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Anul 62 • Seria II • Nr. 668 • Miercuri 12 octombrie 1960 • 8 pagini — 15 bani

ÎN ACEST NUMĂR:

Concursul „Vasile Alecsandri” (pag. a 2-a)

După un an, milionari (pag. a 3-a)

Luna prieteniei romîno-sovietice (pag. 4-5)

ÎN ACESTE ZILE LA O. N. U.

(pag. a 6-a)

Convorbire între tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej și președintele Indoneziei, Sukarno, la recepția oferită la 5 octombrie la New York de tovarășul N. S. Hrușciov. (Telefoto din New York)

INTILNIREA TOVARĂȘULUI GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ ȘI A MEMBRILOR DELEGAȚIEI R. P. ROMINE LA O.N.U. CU UN GRUP DE CETĂȚENI AMERICANI DE ORIGINE ROMINĂ

NEW YORK 10 (Agerpres). — Trimisul special Agerpres transmite:

În anul dinaintea primului război mondial și după acest război, în perioada crizei economice din anii 1929-1933, un mare număr de romîni au apucat drumul pribegiei pentru a căuta pe alte meleaguri posibilitatea de a-și asigura existența. Unii au emigrat în S.U.A. În noșta anilor care au trecut, acești cetățeni americani nu și-au uitat țara de origine și limba. Ei au continuat să urmărească cu atenție, de-a lungul anilor, mersul evenimentelor din România și foarte mulți dintre ei au simpatizat lupta poporului român pentru înfăptuirea unei vieți noi.

În ultimii ani, mulți dintre ei au venit să-și revadă țara, locurile natale, rudele. Ei s-au putut convinge de uriașele prefaceri înfăptuite de regimul democrat-popular.

Sosirea în S.U.A. a delegației R. P. Romine la cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U., în frunte cu conducătorul iubit al poporului român, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a stîrnit un mare interes în rândurile cetățenilor americani originari din România.

Pe adresa misiunii permanente a R. P. Romine din New York, precum și la legația R. P. Romine din Washington, au sosit în aceste săptămîni numeroase scrisori din partea unor cetățeni americani din orașele Detroit, Cleveland, Chicago, Youngstown, Cincinnati, Akron, Washington și New York. În aceste scrisori se exprimau sentimente de

bucurie în legătură cu faptul că este prima oară cînd un conducător al poporului român vine în Statele Unite, se făceau urări de succes delegației R. P. Romine în activitatea sa la O.N.U. și se exprima totodată dorința de a li se oferi prilejul să se poată întîlni cu tovarășul Gheorghiu-Dej.

Pentru un numeros grup de cetățeni americani de origine romină va rămîne de neuitat ziua de 8 octombrie 1960, cînd la sediul misiunii permanente a R. P. Romine, de

pe lângă O.N.U., s-au întîlnit cu membrii delegației R. P. Romine în frunte cu tovarășul Gheorghiu-Dej. Mulți dintre ei au venit de la mari depărtări pentru această întîlnire.

Ei au fost primiți de către tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ștefan Voitec, Leonte Răutu, Eduard Mezincescu, Silviu Brucan și George Macoveșcu.

Oaspeții au oferit tovarășului Gheorghiu-Dej un buchet de garoafe roșii în semn de dra-

Convorbirea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej cu ziaristul american Drew Pearson

NEW YORK 11. — Trimisul special Agerpres transmite: La 6 octombrie, tovarășul Gheorghiu-Dej l-a primit pe cunoscutul ziarist american Drew Pearson la cererea acestuia și a avut cu el o convorbire.

În ziua de 9 octombrie, în cadrul cronicii lui Drew Pearson, care apare regulat în „Washington Post”, „New York Mirror” și în alte câteva sute de ziare din S.U.A., a apărut o amplă relatare a convorbirii.

„L-am vizitat pe Gheorghiu-Dej, conducătorul delegației romine, scrie Drew Pearson. El este omul numărul unu în România ocupînd o poziție echivalentă celei a lui Hrușciov la Kremlin. La misiunea romină din New York am constatat că Gheorghiu-Dej este un om manierat, plăcut. Aceasta este prima mea călătorie în țara dv., a spus el. Poporul american are o inimă caldă și este prietenos. Nu avem divergențe cu dînsul. Noi nu exportăm revoluția. Aș dori să văd mai mult din Statele Unite”.

Gheorghiu-Dej nu a dorit să facă declarații în legătură cu relațiile sovieto-americane, arată Pearson. „dar a vorbit foarte sincer despre țara sa și despre Balcani, în special despre dorința guvernului român de a antrena pe vecinii României într-un pact balcanic.

Noi am reglementat problemele financiare cu Grecia — a spus Gheorghiu-Dej — și trimitem o echipă de experți în Grecia să cerceteze perspectivele de a găsi petrol”.

Bill Hells (un om de afaceri ame-

goste și i-au urat bun venit în patria lor adoptivă.

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej i-a întîmpinat cu căldură și le-a mulțumit pentru interesul și dragostea pe care o manifestă față de poporul român. Cu emoție și cu dorința sinceră de a cunoaște din cea mai înaltă sursă viața și preocupările poporului nostru, invitații s-au strîns în jurul tovarășului Gheorghiu-Dej și al celorlalți membri ai delegației. A început o adevărată ploaie de întrebări. Ele se refereau la cele mai diferite domenii, de la producția de tractoare rominești, la propunerile R. P. Romine pentru colaborare balcanică, de la situația studenților din țară și pînă la exportul de utilaj petrolier, sau relațiile romîno-americane.

În legătură cu întrebările puse tovarășul Gheorghiu-Dej a dat ample explicații care au fost ascultate cu cea mai mare atenție și au fost subliniate aprobativ de cei prezenți. Tovarășii Ștefan Voitec și Leonte Răutu au dat de asemenea răspunsuri la numeroase întrebări.

În cursul conversației îndelungate cu cei prezenți a domnit o atmosferă caldă, de sinceritate, de stimă.

Discutînd cu Andrei Moldovan, episcopul bisericii ortodoxe romine din S.U.A. și Canada, cu sediul la Detroit, acesta ne-a declarat:

„Prezența delegației romine aici în S.U.A. și îndeosebi a domnului Gh. Gheorghiu-Dej ne face o bucurie deosebită. Dragostea care ne leagă de poporul nostru va exista întotdeauna. Aș dori foarte mult ca domnul Gh. Gheorghiu-Dej să ne poată vizita la Detroit”.

Discutînd cu doamna Jane Vintilă, care a învățat rominește de la soțul ei și ne-a vizitat țara de cîrînd ea ne-a declarat:

„Eram foarte dornică să-l cunosc pe domnul Gheorghiu-Dej și vă mărturisesc că sînt impresionată de personalitatea sa. Nu mă prea pricep în politică, dar în cursul vizitei în țara dv. am fost impresionat de poporul român și de țara sa care înflorește ca o grădină. Aș dori să mai vizitez țara de baștină a soțului meu”.

Oaspeții au fost invitați să vizioneze filmele rominești „Pagini de viteză” și „Litoral 1959”. Timp de două ore, oaspeții au urmărit cu atenție încordată imaginile înfățișînd lupta dusă împotriva fascismului și scenele oglîndind viața liberă și fericită de astăzi a poporului român. Numeroase secvențe din film au fost aplaudate cu entuziasm de cei 50 de invitați.

După aceea a avut loc o masă prietenească. Conform obiceiului american, la sfîrșitul mesei mai mulți invitați și-au exprimat dorința de a rosti cuvîntări.

Doamna Maria Milla (Detroit) a mulțumit pentru posibilitatea ce i s-a oferit de a se întîlni cu oaspeții

(Continuare în pag. 7-a)

rican) din New Orleans a cutrelerat toată Grecia căutînd petrol, am observat eu. Nu vă pierdeți vremea?

Experții noștri nu cred acest lucru — a fost răspunsul. Noi cunoaștem cîte ceva despre petrol și-am fost primiți care am descoperit țitei în India. Acum avem experți care fac explorări în Afganistan.

Dună ce arată că guvernele grec și turc, dună cum l-a explicat tovarășul Gheorghiu-Dej, nu s-au declarat de acord cu încheierea înțelegerii balcanice, printre altele și pentru că ar fi implicate de apărtenența lor la N.A.T.O., Drew Pearson continuă: „Totuși noi credem, mi-a spus Gheorghiu-Dej, că un acord balcanic împotriva agre-

(Continuare în pag. 7-a)

Profesoara Domnica Balanu, instructora echipei de teatru a colțului roșu din g.a.c. Brăneț, regiunea Craiova, dănd artiștilor amatori ultimele indicații înainte de intrarea pe scena fazei regionale a Festivalului „I. L. Caragiale”

Festivalul biennial de teatru „I. L. Caragiale”

Au „uitat” de îndrumarea echipelor sătești

Cu fiecare an, cu fiecare concurs se observă o creștere a calității spectacolelor prezentate de artiștii amatori de la sate. Aceasta se datorește în bună măsură îndrumărilor primite din partea metodiștilor caselor de cultură și faptului că numeroși instructori, în majoritate învățători de la sate, au urmat diferite cursuri de regie, câpătând astfel cunoștințele necesare pentru punerea în scenă a unui spectacol. Vizionarea spectacolelor prezentate relevă, în cele mai multe cazuri, prezența activă a unor instructori inimoși și pricepuți. Aceasta a reieșit cu deosebită putere la faza regională desfișurată recent la Turnu Severin, la care au participat echipe din raioanele Caracal, Strehaia și Turnu Severin.

Învățătorul Eugen Dumitru, actor și instructor în același timp, a avut prilejul să pună în practică învățămintele dobândite în cei doi ani de cursuri la școala populară de artă din Caracal. El a dat spectacolului cu piesa „Indoiala”, prezentat de echipa din satul Zvorsca, un ritm viu, susținut. Din rostirea firească a replicilor și naturalitatea întregului joc scenic se vede că actorii amatori s-au transpus temeinic în rolurile respective. La aceasta s-a ajuns printr-un șir lung de repetiții, prin „rodarea” echipei cu prilejul spectacolelor prezentate la Amărăștii de Jos, Buciniș, Dobrotești și Redea.

Celelalte echipe sătești venite la această fază regională nu au avut în rîndurile lor pe cineva care să fi urmat un curs special pentru instructori. Așa că sarcina îndrumării competente a echipelor revenea în special caselor raionale de cultură.

Dintre cele trei raioane, casa de cultură din Turnu Severin a fost aceea care a dat mai mult sprijin echipelor promovate la faza regională și acest lucru s-a vădit pe scena concursului. Echipa din satul Valea Hoțului a fost ajutată de directorul casei de cultură, tovarășul Ștefan Bădescu, iar cea din Ada-Kaleh de metodiștul Mihai Bălăceanu. Prezența lor în mijlocul echipelor în perioada dintre faza raională și cea regională a contribuit fără îndoială la îmbunătățirea spectacolelor. Ei au asistat la mai multe repetiții și au dat îndrumări privind jocul de scenă și recuzita. În special la echipa din Ada-Kaleh s-a observat o creștere calitativă între cele două faze de concurs.

Este o datorie și o chestiune de mîndrie pentru casa de cultură de a face ca echipa sătească ce va reprezenta raionul să se prezinte cît mai bine la întrecerea pe regiune. Dar acest lucru nu se poate realiza în viteză, între două trenuri. La Celaru a venit un instructor de la casa de cultură din Caracal, care a stat doar o singură zi, mulțumindu-se să dea niște sfaturi superficiale. El nu a arătat cum trebuie să se miște în scenă interpretii, cum pot fi redat diferitele simțăminte ale personajilor etc. Care a fost rezultatul? Echipa s-a prezentat foarte slab. Vinovată este casa de cultură care, preocupându-se numai de pregătirea spectacolului propriu (care a fost într-adevăr bun), a „uitat” să mai îndrume și echipa sătească.

O situație asemănătoare s-a petrecut și în raionul Strehaia. Din cele 42 de echipe participante la festivalul de teatru a fost aleasă cea din Dragotești pentru a reprezenta raionul. Nimeni, însă, dar absolut nimeni de la casa de cultură nu s-a dus în această comună pentru a asista măcar la o repetiție. Prezența echipei din Dragotești pe scena fazei regionale a fost de-a dreptul peni-

bilă. Interpretii nu cunoșteau rolurile și făceau pauze lungi între replici așteptînd să audă cuvintele suflerului, nu știau cele mai elementare lucruri privind mișcarea în scenă, vorbeau uniform, fără nici o intonație în glas, indiferent de ceea ce trebuiau să exprime. Cum este posibil ca o echipă să se prezinte la faza regională fără o pregătire corespunzătoare? Ce au făcut metodiștii casei de cultură? Răspunsul ni-l dă chiar directorul casei: „Ne-am ocupat de echipa casei de cultură care a prezentat spectacolul cu piesa „Partea leului”. (Spectacolul a fost într-adevăr reușit — n.n.) — și n-am mai avut timp și de echipele sătești”.

Cuvintele acestea sînt departe de a constitui o scuză pentru dezinteresul arătat față de echipa sătească. Ele dovedesc condamnabila subapreciere a unei sarcini importante de către activul casei raionale de cultură.

Echipele sătești promovate la faza regională au nevoie de mai mult sprijin în perioada de pregătire. De îndrumarea lor sînt direct răspunzătoare casele raionale de cultură.

A. CROITORU

În semicer, toate 13 îmbrăcate în costume bogat împodobite, cu marame de borangic, lungi, aduse în față, așa au pozat colectivistele din brigada artistică de agitație a colțului roșu al gospodăriei. Fotografia este păstrată cu sfîntenie, drep amintire a unui pas care nu s-a făcut prea lesne, care a cerut înfrîngerea unor prejudecăți din cele mai serioase. „I-auzi, spunea cite o babă cleveitoare, a lui Voicu, Ioana, cu fată de 16 ani și nu s-a sfiit să se urce pe scenă!” Și despre Zinca Dadu, care are o fată de 12 ani, spuneau la fel, și despre altele care cîcă sînt „femei serioase, cu rostul lor, ce le trebuie să se fiție pe scenă”.

Dar colectivistele din Căteasca, raionul Topoloveni, au trecut peste aceste clevertiri fiindcă au ceva important de spus și au considerat că în cadrul brigăzii artistice de agitație lucrurile se pot spune mai bine, cele spuse merg de-a dreptul la inimile oamenilor. În martie anul trecut, după numai cîteva luni de la înființarea gospodăriei agricole colective „Progresul”, 13 colectiviste au apărut pe scenă.

Cum e și firesc, ele au vrut să povestească intii și-ntii despre ceea ce le-a îndemnat să se înscrie în colectivă, despre viața lor nouă.

„Munca să ne fie bucurie,
Traiul nostru, trai îmbelșugat.

Și-am zis verde și-un dudău
Mult mi-e drag cînd văd mereu
Că ogoare se unesc
Și răzoare se topesc”.

Există în programul brigăzii o parte, unde se povestește cît a luat o colectivă pentru 150 zile-muncă făcute în gospodărie. Colectivista despre care se povestește este una și aceeași persoană cu colectivista care povestește, Elisabeta Ionescu, membră a brigăzii artistice de agitație. E lesne de imaginat că nivelul agitatoric al brigăzii are de cîștigat de pe urma identității unor eroi de pe scenă cu eroii din viață.

Din păcate, însă, ceea ce cîștigă brigada într-o parte, se pierde în cealaltă. Este vorba de nivelul artistic al ei. Tovarășul Nițu Stan, instructorul brigăzii, ar

Concursul „VASILE ALECSANDRI”

Începînd numai de anul trecut Casa centrală a creației populare a asigurat 45 piese într-un act (originale și traduceri) care au fost difuzate în tiraje de masă formațiilor teatrale de amatori. Piese ca: „Cei care rămîn singuri” și „O să fie nuntă mare” de Lucia Demetrius, „Și pe strada noastră” de Horia Lovinescu, „Aripă de rîndunică” de Sütö András, „Bucuroși de oaspeți” și „Cel din urmă” de Gh. Țențulescu, „Fata tatii cea frumoasă” de L. Ghelu-Destelnică, „Indoiala” de Ernst Maftei, etc., sînt numai cîteva din piesele integrate în repertoriul formațiilor teatrale de amatori.

În scopul împrăștiării permanente a repertoriului cu noi piese de teatru, Casa centrală a creației populare din Ministerul Învățămîntului și Culturii, organizează anual concursul de creație „Vasile Alecsandri”. Cele trei concursuri anuale care au avut loc în anii precedenți, au dat posibilitatea apariției unor noi piese valoroase.

Și în acest an Casa centrală a creației populare a organizat concursul de creație „Vasile Alecsandri” care se va încheia la 1 decembrie și care are menirea de a stimula munca dramaturgilor profesioniști și amatori din țara noastră, în scopul creării de noi piese într-un act, cu tematică contemporană.

Așteptăm ca la acest concurs să primim piese de teatru într-un

act, care prin conținutul de idei și valoarea lor artistică să prilejuiască dezvoltarea dramaturgiei pentru teatrul de amatori, îmbogățirea continuă a repertoriului echipelor de teatru sătești cu teme inspirate din actualitate, care să contribuie la mobilizarea țăranilor muncitori pentru îndeplinirea mărețelor sarcini trasate de cel de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român.

Concursul „Vasile Alecsandri” din acest an va trebui să constituie un bun prilej de elaborare de noi piese pentru echipele de teatru sătești, piese care să înfățișeze munca entuziastă pentru întărirea economico-organizatorică și dezvoltarea multilaterală a gospodăriilor agricole colective, ridicarea necontenită a nivelului de trai al colectiviștilor, influența pe care o exercită gospodăriile agricole colective frunțase asupra țăranilor întovărășiți și cu gospodării individuale, piese care să oglindescă schimbările ce au loc în viața sateelor și în condițiile de muncă ale țăranilor — într-un cuvînt piese care să contribuie la consolidarea și lărgirea relațiilor de producție socialiste la sate, la lichidarea mentalității individualiste și formarea spiritului colectivist.

Un bogat izvor de inspirație îl poate constitui largă acțiune de culturalizare a țăranilor muncitori, lupta pentru ridicarea nivelului de cultură al acestora, lichidarea superstițiilor

și a mentalităților înăpoeiate, combaterea prejudecăților, leacurilor băbești și misticismului. De asemenea sînt necesare piese care să trateze despre munca intelectualității pentru triumful vieții noi socialiste la sate.

Dezvoltarea sentimentului patriotismului socialist, cultivarea dragostei pentru patrie și partid, evocarea trecutului de luptă al clasei muncitoare sub conducerea partidului comunist, pentru eliberarea țării noastre de sub jugul fascist, înfrățirea poporului român cu minoritățile naționale din patria noastră, prietenia cu Uniunea Sovietică și țările de democrație populară, lupta popoarelor lumii pentru pace sînt tot atîtea subiecte ce pot fi tratate în lucrările ce se vor prezenta la concurs.

Ne exprimăm convingerea că, concursul „Vasile Alecsandri” din acest an va aduce un aport deosebit la îmbogățirea conținutului manifestărilor culturale-artistice din cadrul căminelor culturale, la lărgirea sferei de cuprindere a oamenilor muncii la spectacolele echipelor de teatru sătești și prin aceasta la creșterea eficacității teatrului sătesc de amatori în lupta pentru formarea conștiinței socialiste și a spiritului colectivist la țăranii muncitori.

N. NISTOR
director
al Casei Centrale
a creației populare

trebuie să antreneze în redactarea programului un colectiv de creație bun care ar putea să îndrepte lacunele textului, acelea de a fi prea declarativ și în unele părți semănînd de-a dreptul cu o conferință. De asemenea, brigada este prea puțin operativă. În luna septembrie, cînd colectivii primiseră de-acum importante avansuri pentru munca depusă în anul 1960, programul brigăzii mai cuprindea încă relatarea a ceea ce s-a primit la ziua-muncă pentru anul 1959.

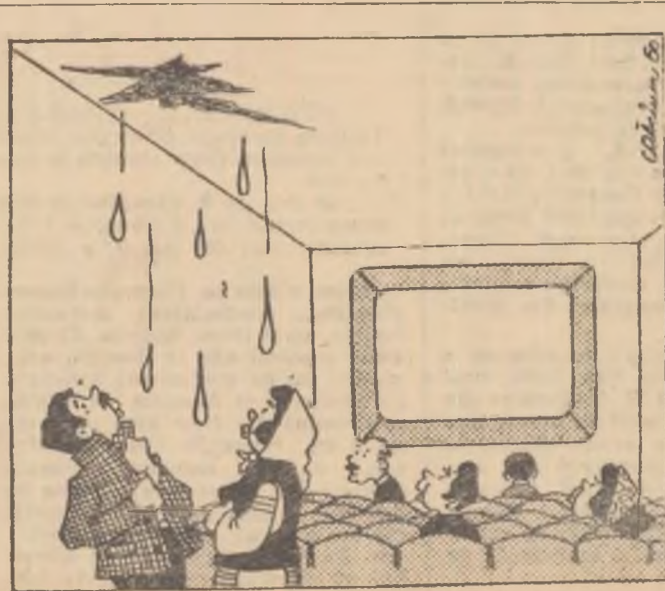
Cadrele didactice ar putea da ajutor și la organizarea altor activități în cadrul colțului roșu al gospodăriei. Este lăudabilă inițiativa constituirii unei brigăzi artistice de agitație a colțului roșu,

dar la colțul roșu se pot organiza și alte activități, cum ar fi: seri literare, recenzii etc. Nimic din toate acestea nu au avut loc pînă în prezent. Un asemenea eveniment cum a fost împărțirea avansurilor a rămas nemarcat, nici o serbare, nici un articol la gazeta de stradă măcar nu l-a însoțit. Colectiviști ca Florea Drăghici, Luță Dumitru și alții au luat peste 1500 lei avans, griu, porumb și alte produse. Colectiviștii au realizat cu 200 kg. griu mai mult decît întovărășiții. Toate acestea s-ar fi cerut popularizate prin toate mijloacele. Or, în perioada actuală singurul panou comparativ existent în comună este de anul trecut...

Constituirea brigăzii artistice de agitație a colectivitelor, nenumăratele reprezentații care s-au bucurat de succes, constituie o mărturie a dorinței de activitate culturală ce-i animă pe colectivii din Căteasca.

Colectivistele și-au găsit vocația în brigada artistică de agitație. Dar colectivii ce au de spus?

E. MARTON

◆◆◆
La cinematograful din comuna Vasiova, raionul Reșița, plouă în sală.

— De ce plouă în sală?
— Pentru că plouă și afară.

(Desen de C. CRACIUN)

După un an. MILIONARI

E întocmai așa cum auziți. De început am început ca oricare altă gospodărie. În acum, la oeva mai mult de un an de la înființare, numărăm un venit de 1.300.000 lei. Fondul de bază va trece de o jumătate de milion în acest an. Or fi unii ispititi să spună: „Apăi, le-a fost lesne, că au și vie și via aduce ciștig bun”. Greșit lucru. Dacă te sprijini numai pe o ramură nu ieși la socoteală. Organizația de partid, comuniștii din gospodăria noastră, au sprijinit însă neincetat ideea dezvoltării multilaterale a gospodăriei. Aveam doar înaintea noastră experiența atitor gospodării colective. La ce să n-o folosim? Pentru treaba asta nu trebuie să lași să treacă zece ani. S-o pomești așa din chiar primul an.

S-o începem prin urmare cu ce-i mai de căpetenie. Am dat mare atenție producției agricole. La sfârșitul lui 1959 am scos două tone de griu și trei tone de porumb boabe de pe fiecare hectar. Stăteau întovărășii și se mirau: „Doar pământul ăsta îl cunoaștem și știm cite porale face că doar pe el ne-am pomenit. Cum de au scos colectivității atita?” (Trebuie să spun că întovărășii scosese în medie 1.500 kg. griu la hectar). Curînd am aflat, dar o mai spun și aici încă o dată: producțiile obținute de noi s-au datorat arăturilor adinci de vară făcute cu tractorul, îngrășămintelor date din belșug și semințelor de soi (A-15 a dat la noi cele mai bune rezultate).

Cultura plantelor de cimp ne-a adus în 1959 un venit de 381.293 lei din care 348.000 numai de pe urma cerealelor vîndute statului. (Anul acesta produsele contractate cu statul ne

vor aduce 546.362 lei). Producția a fost și în acest an bună la toate culturile, cu excepția griului, oare a avut de suferit din cauza secetei.

Din primul an ne-am creat fermă de animale, folosind creditele acordate de stat în acest scop. Avem azi 35 vaci Schwitz (încă 34 sînt în curs de cumpărare), oi, porci, păsări. De la fiecare vacă obținem deocamdată 2.200 litri lapte, medie anuală. Anul care vine, prin noi achiziții, vom ajunge la 12 vaci la sută de hectare.

Avem o mare și necurmată grijă pentru mărirea fondului de bază. Folosim sistemul vîrsării lunare de sume la fondul de bază. În luna ianuarie s-au alocat 5.000 lei, în februarie 8.000, în iunie 14.000, în august 18.000, în septembrie 25.000 lei. Destinația lor: construcții și achiziții de animale de soi.

Sîntem „începători”, dar ne mindrim o un număr apreciazabil de construcții (unsprezece) — majoritatea pentru sectorul zootehnic.

Valoarea zilei-muncă a fost încă din primul an mulțumitoare: 34 lei. Anul acesta va trece de 40 lei. Ziua-muncă — se știe — e valoroasă cînd se lucrează economic (fără risipă de zile-muncă), cînd se fac lucrări de calitate și se obțin, o o urmare cit se poate de firească, producții bune. Producția la vie, una dintre ramurile importante la noi, va trece anul acesta de 7.000 kg. struguri la hectar. Colectivității noastre și-au pus în joc toată experiența și talentul lor de vechi viticultori și acum oleg răsplata. Respectînd normele la lucrări, folosînd în mod judicios forțele de muncă și antrenînd în activitate productivă un număr cit mai

mare de coactiviști, am realizat și economii de zile-muncă — 2000 anul trecut, iar anul ăsta peste 5.000.

Colectivității au dobîndit venituri bune. Dumitru Baron, a vînd două brațe de muncă a primit anul trecut 4.000 kg. cereale, 500 litri vin, 65 kg. zahăr, 8.000 lei și alte produse. (Amintesc că averea cu care a intrat în colectivă se mărginea la 75 ari de pămînt).

L-am pus alături de el, așa ca o comparație, pe Lucian Dabija, întovărășit tot cu 75 ari și două brațe de muncă. Lui Dabija i-au revenit după un an de muncă 3 saci de griu, 18 saci cu porumb, și un venit de 3.000 lei de la vie.

Anul acesta se vor împărți membrilor coactiviști pentru fiecare zi-muncă 3 kg. griu, 3,5 kg. porumb boabe, 3 kg. cartofi, 1 kg. struguri, un litru de vin și 25 lei, adică o mult mai mult ca anul trecut. Intre timp 30 coactiviști și-au luat biciclete, iar cei ou fete de mărițat, au cumpărat mobilă, aragaze, haine. Tănase Nicolae, Petre Dumitru, C. Frusinaru și-au făcut tot în anul ăsta oase. Văzînd oam le merge coactiviștilor, 172 de familii de întovărășiți s-au înscris la încheierea primului an în gospodărie iar de curînd s-au înscris încă 234 de familii, adică atîtea cite mai rămăseseră în afara colectivei.

Gospodăria colectivă a fost din prima zi o strălucită lecție de viață pentru întovărășiți și țărani muncitori cu gospodărie individuală, lecție pe oare ei s-au grăbit să și-o însușească.

NICOLAE FINTESCU
președintele G.A.C.
„Unirea”-Mizil

CE LUCRĂRI AVEM DE FACUT

În grădină

În grădina de legume se recoltează rădăcinoasele, varza de toamnă, pătlăgelele roșii care nu s-au copt. Cartofii se recoltează cînd observăm că vrejii s-au uscat. Soiurile mai tîrzii se recoltează după căderea brumei. După recoltare, vrejii și cartofii bolnavi se strîng în grămezi și se ard chiar pe loc pentru ca să împiedicăm răspîndirea bolii.

După recoltarea legumelor, în grădină se cară bălegar și se fac arături adinci de toamnă la adîncime de 25 cm. pentru recolta viitoare. În multe gospodării se fac lucrări pentru obținerea de legume timpurii în primăvară. În acest scop se însămînțează spanacul, ceapa, salata, usturoiul.

În vie și livadă

În vie se recoltează strugurii, lucrare deosebit de însemnată. După recoltare se desfac viștele de pe araci sau de pe simnele spalierului, se fac tăieturile pentru a ușura îngropatul. O dată ou aceste lucrări se recoltează coardele altoi de la butucii de soiuri bune. Coardele recoltate se fasonează, se leagă în pachete și se

În aceste zile, pe ogoarele regiunii Craiova se însămînțează de zor. Printre gospodăriile colective frunțase la însămînțări se numără și cea din comuna Gîngiova, raionul Gura Jiului. Organizîndu-și bine munca, coactiviștii din Gîngiova au însămînțat pînă în aceste zile mari suprafețe de teren

pun la stratificat. După cules și tăieri începe îngropatul sau mușuroitul viei, astfel ca pînă la venirea frigului toate viile altoite sau indigene să fie pușe la adăpost de ger.

Totodată avem de executat lucrări în noile plantații unde facem gropi pentru înlocuirea golurilor, iar în loturile destinate pentru vii continuăm cu desfundatul terenului.

În livada de pomi recoltăm cu cea mai mare grijă fructele și le așezăm în lăzi, avînd grijă să nu amestecăm soiurile și calitățile. Spre sfîrșitul lunii începem plantatul pomilor. În plantațiile tinere luăm măsuri de protecție a

pomilor tineri înfășurîndu-i în tulpini de stuf, de cinepă, de sorg sau în papură, pentru a fi apărați de rozătoare. Tot în această perioadă curățim pomii de uscături, mușchi și licheni, după care îi vărui.

În pomi rămîn fructe putrezite oare pînă la urmă cad la pămînt, iar printre frunzele căzute sub pomii ierneză diferite insecte dăunătoare. Atît fructele putrezite cit și frunzele căzute sînt focare de infecții a diferite boli oare pot ataca pomii tineri. Pentru a înlătura răspîndirea bolilor, se curăță cu atenție pomii, se adună frunzele grămezi și se ard.

Lucrînd după regulile agrotehnicilor, coactiviștii din comuna Peștera, regiunea Constanța, au realizat o producție de 60.000 kg. sfeclă de zahăr la hectar.

— Sîntem obișnuși să aplicăm metode noi !!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Metode economice de îngrășare a porcilor

Rezultatele obținute în îngrășarea porcilor depinde de rasa, vîrsta și sănătatea animalelor, de îngrijire și întreținere, dar mai ales de felul de hrănire și metoda de îngrășare aplicată. Rasele de porci perfecționate, Landrace, Marele Alb etc. precum și cerciturile acestora dau produse de calitate mai bună și cu un consum de furaje mai mic.

Cercetările științifice și practica creșterii porcilor au dovedit că un animal cu cit este mai tînr cu atît valorifică mai bine hrana, adică folosesc o cantitate mai mică de substanțe nutritive pentru a realiza 1 kg. spor de greutate vie. Așadar, pentru a obține rezultate mai bune din creșterea porcilor, gospodăriile colective trebuie să îngrășe porci tineri de la care se pot obține sporuri mai rapide și cu un consum mai mic de furaje.

În mod neeconomic, unele gospodării practică îngrășarea tîrzie și prelungită a porcilor peste 12 luni și peste greutatea de 100—110 kg. Durata perioadei de îngrășare a porcilor trebuie să se prelungească atîta timp cit animalul depune carne și grăsime, cu un consum economic de furaje. Deci una din metodele mai economice de îngrășare a porcilor este îngrășarea timpurie a tineretului pînă la greutatea de 100 kg., așa-zisa „îngrășare pentru carne”.

Creșterea și îngrășarea porcilor se face de obicei pe bază de nutrețuri concentrate, nutrețuri cu valoare hrănitoare mare, dar în același timp și scumpe. Pentru a face economie de nutrețuri concentrate, gospodăriile frunțase folosesc în hrana porcilor puși la îngrășare diferitele reziduri ca: laptele tras, zerul de la fabricarea brînzei și zara, deșeurile alimentare de la cantine, restaurante, resturile de zarzavat, deșeurile de la abatoare. În afară de aceasta, folosind la discreție nutrețul verde de calitate în sezonul de vară și nutrețul însilozat iarna, se poate reduce consumul de nutrețuri concentrate cu 30—40 la sută și chiar mai mult, obținîndu-se în același timp sporuri mari de creștere și la un preț de cost mai scăzut.

Pe baza experiențelor unor gospodării frunțase, s-a elaborat un sistem economic de îngrășare pe bază de nutrețuri voluminoase și care prevede împărțirea perioadei de îngrășare în două perioade: creșterea și îngrășarea propriu-zisă.

Prima perioadă începe de obicei la 4 luni și continuă pînă la 6—7 luni, atunci cînd se îngrășă porcii în vederea producției de carne și pînă la 7—8 luni, cînd porcii sînt îngrășați pentru carne și slănină. În această perioadă de creștere este necesar să se hrănească porcii cu o cantitate cit mai mare de nutrețuri verzi, suculente și alte nutrețuri voluminoase în timpul verii, iar iarna cu fin de leguminoase: cartofi, sfeclă, dovleci și nufreț murat. Pe lîngă aceasta tineretul porcilor mai primește în hrană 1—1,5

kg. nutrețuri concentrate pe zi. O asemenea hrănire contribuie la dezvoltarea aparatului digestiv și creează condiții pentru o mai bună folosire a tuturor felurilor de nutrețuri în perioada îngrășării.

Îngrășarea propriu-zisă, continuă de obicei 2—3 luni, în funcție de felul îngrășării. În această perioadă rația porcilor se compune în special din nutrețuri concentrate sau cartofi în zonele unde acestea se produc în cantități mari. Un asemenea sistem de creștere și îngrășare a porcilor combinat cu hrănirea rațională dă posibilitatea să se obțină o cantitate maximă de produse cu cheltuieli de muncă și mijloace foarte mici. În afară de aceasta se reduc cheltuielile cu construcțiile, deoarece purceii proveniți din fătările de primăvară, pot fi ținuți în tabere de vară, aproape pînă la terminarea îngrășării.

Putem da ca exemplu G.A.C. Sîntana din regiunea Oradea, care, pentru a folosi cit mai eficient furajele, îngrășă porcii în special în perioada mai-octombrie, folosind la discreție lucerna verde, iar în sezonul de iarnă nutrețuri însilozate.

Strădania depusă de coactiviștii din Sîntana în îngrășarea porcilor a dus la obținerea unor rezultate economice bune. Astfel, valoarea producției globale a fost de 1.344.204 lei în anul 1959 față de 217.852 lei în anul 1958 cînd a luat ființă îngrășătoria. În urma veniturilor mari obținute și fiind convinși că îngrășarea porcilor poate da rezultate și mai bune, în acest an coactiviștii din Sîntana vor mări efectivul de porci la îngrășat pînă la 2.000 capete.

Din experiența acestei gospodării și a altor gospodării frunțase în creșterea porcilor, rezultă că venitul pe cap de scroafă și rentabilitatea cresc cu cit se îngrășă un număr mai mare de porci. În cazul cînd toți porcii înțărcați de la o scroafă sînt vinduți imediat după înțărcare, venitul pe cap de scroafă este foarte mic iar rentabilitatea este de numai 10 la sută. În cazul cînd jumătate din numărul porcelor sînt vinduți la înțărcare, iar restul sînt puși la îngrășat, venitul pe cap de scroafă se ridică la circa 1.300 lei, iar rentabilitatea crește la 25 la sută.

Din totalul cheltuielilor ocazionale cu îngrășarea porcilor, cheltuielile cu hrana reprezintă circa 60—70 la sută. Aceasta arată că ponderea cea mai mare în reducerea prețului de cost al cîrniei o au furajele. De aceea gospodăriile trebuie să se străduiască să obțină prin toate mijloacele și metodele agrotehnice avansate furajele necesare la un preț de cost cit mai scăzut. Ele trebuie să cultive pentru creșterea și îngrășarea porcilor acele furaje de la care, în condițiile de teren pe care le au, să obțină cantitatea cea mai mare de unități nutritive la hectar.

Ing. I. DINU
Institutul de cercetări
zootehnice
București

GARANTUL

Povestire de ȘTEFAN LUCA

— N-am pus geană pe geană, noaptea asta. Afurisită noapte.
— Dar ce s-a întâmplat, bade Vasile? Chiar am băgat de seamă. De câteva ori ai ieșit în ograda și ai stat sub nuc. Îți vedeam numai jarul țigării. Trăgeai des și, bănuiesc, cu un fel de ciudă.

— Naiba s-a ia de noapte. Ieri am cosit, pînă tirziu, pe coastă. Gîndeam că nu mai apuc să mă cule odată. La cină mi se închideau ochii de somn...

— Ieșiram în curtea din dosul casei. Încă nu răsărise soarele, iarba plină de rouă căpătase nuanțe brumării, aducîndu-ne aminte de toamnă. Măcărîră niște rațe în cotet și dulăul negru, mișos, ne ieși în întîmpinare. Ne aprirăm sub un nuc tînăr, sub coroana căruia se alinau straturile cu gullii, sau cărălabele, cum li se spune pe Mureș, împănate din loc în loc cu tulpini subțiri de moc. Badea Vasile nu trea un anume dispreț pentru gullile nevetei. Zama de gullii era al doilea fel de bucate cu care, în douăzeci și cinci de ani de căsnicie binecuvîntată cu șase copii, nu reușise să se obișnuiască. Zama de gullii și zama de mere îl făceau să bombăne, să-și privească nevasta pieziș și să aștepte alt fel de mincare.

— Iată de ce smulse și-n dimineața aceea trei gullii cu coajă vinătă-liliachie și le aruncă peste gîrdul la porci.

— O zamă de cărălabele mai puțin — spuse zîmbind.

Badea Vasile acceptă o țigară, o aprinse și-mi arătă nucile. Începeau să se dezbrace de coajă, ieșind fragede, aproape albe, din găoacea lor verde închis.

— Vine toamna, am observat eu. Azi noapte a fost o lună plină de mai mare dragul. Oamenii n-au somn cînd bate luna, ca ziua...

Badea Vasile îmi era tovarăș de pescuit duminică. O luam de dimineață pe Mureș și nu veneam înapoi decît seara, însoțiți de țistuitorii covașilor din iarba înaltă a malurilor, de foșnetul porumbiștilor. Duceam cu noi caș, ouă fierte, ceapă și, bineînțeles, slănină

2

GARANTUL

afumată, fără de care badea Vasile nu înțelegea să se depărteze cu nici un prilej de casă. Îmi spunea, de fiecare dată:

— Să-ți spun drept. Mi-am dorit întotdeauna să-mi țină slana de lama pînă iarna. Ține de saț, dacă o afumi zdravă nu rincezește. Pită, slană și ceapă, un ulcior de apă de sub Venc și poți cosi fără grijă. Las-c-am trăit destul cu ciorbă de știr și lobodă. Îmi juca zama londorișul în burtă. Ți-am povestit o dată cum rideau fetele de Ganea, cînd eram tineri, la joc. „Iar ai mîncat zamă lungă, Niculae, îi ziceau ele. Auzeau cum i se clatină în burtă.

Lui badea Vasile îi plăcea să-și depene amintirile, bune și rele, să-mi povestească de băieți, de cel mic mai ales, preferatul după cum am înțeles, de fata măritată în Reghin cu un dulgher, de nepoții care-i înveseleau curtea verile. Am aflat, cu nespusă umire, că badea Vasile cutreierase aproape întreaga țară, în prima lui tinerete.

— ...Am luat o dată un împrumut de la bancă. N-am biruit să plătesc la vreme Dobiazile creștea. Așa c-am umblat după lucru pînă și-n Dobrogea. Am fost și-n Banat. Da' unde n-am cosit și secerat? Iarna lucram la drum de fier. Și tot n-am răzbit. Zi că poți uita așa ceva!

În jurul Bucureștilor, deprinsese legumicultura de la niște bulgari. O învățase temeinic, astfel că acum se descurcă de minune la grădina din cotul Mureșului, încercînd legume și zarzavaturi în fiecare dimineață, și neuitînd să-l înțepe pe șolerul colectivei că prea gonește ca un besmetic.

— M-au mîncat necazurile destul și pe mine — încheia el întotdeauna. Ca și pe alții...

Am uitat să spun că era o dimineață de septembrie, într-o duminică. Plouase cu două zile înainte și Mureșul se tulburase. Puteam îndrăzni să pescuim cu rîmă roșie și plumb, la mrele. Îl urmăream cu coada ochiului.

— Cîți ani are nucul ăsta, bade Vasile? Încă-i tinerel.

— Nucul îmbătrînește greu — îmi spuse. — I-apoape de-o samă cu băietul meu.

Voiam s-aduc vorba de noaptea petrecută fără somn, cu ochii deschiși ațintiți în tavan, cu țigări supte cu sete, sub acest nuc, învălit în pulberea argintie a lunii. Badea Vasile avea asemenea

GARANTUL

3

tăceri uneori, în care parcă se asculta singur. A ghicit la ce mă gîndeam.

— Și zi, nu m-ai auzit sforăind?

— Sprinceană arcuită, privirea ca nemulțumită de ceva, mă îndemnau să răspund. Se hotări să mai smulgă o guliă și s-o arunce peste gîrdul.

— Tot is bune de ceva. Frunzele, le plac la rațe. Tocote mărunt și dacă mai pui și-un pumn de mălai, ospăț nu alta.

EU SÎNT ÎN GOSPODARIE

Cîntă clocețla-n zbor
Cînd aude de tractor,
Cîntă cucul în grădina
Cînd aude de combină,
Cîntă chiar și pupăza
Cînd aude batoza,
Că s-au copt și ville
Și umplem hambarele.
Toamna cîntă-n pom cloara,
C-o să fle iarna grea,
Nici nu-mi pasă, las-să vie,
Eu sînt în gospodărie.

Cules din comuna Isaccea,
raionul Tulcea
de la RAFAEL ISIDOR
de AUREL MUNTEANU

Intovărășiți din raionul Titu, în vizită la colecționarul Negru, în fața panoului care oglindește perspectiva gospodăriei în următorii doi

Puterea de netăgăduit a...

Mai era puțin pînă la începerea adunării generale a colectivității din Valea Roșie. Mulți dintre cei veniți își ocupau locurile cu obișnuința cu care au făcut-o de atîtea ori. Cîțiva însă, oarecum stingheriți mai zăboveau în picioare. Deodată peste liniștea care se așternu, se auzi glasul unui bătrînel, cunoscut ca un om pus mereu pe glume.

— Luați loc „tinerilor“, îndrăzniți, că doar sînteți în familie...

Așa le spunea Radu Paclagiu, totdeauna proaspeților colectivității „tineri“, deși printre ei se află destui care au trecut de cumpăna vieții.

Intovărășitul Ilie Cernea căută cu privirea pe vecinul său Dumitru Vasile. Nu de alta, dar lingă el parcă se simțea mai în largul lui.

Nici n-apucă bine să-și sfîrșească gîndul, că se și pomeni față în față cu el.

— Ce faci aici, vecine, se poate să stai în picioare? Ia pofteste mai în față, că ți-am păstrat un loc în banca întii. Și unde mai pui că tot întii ești trecut și pe listă.

Cei doi luară loc. Nu mult după asta, președintele Constantin Ghețu deschise adunarea. Pe ordinea de zi un singur punct: „Discutarea cererilor de primire a noi membri în colectivă“. Președintele dădu citire primei cereri: „Eu, Ilie Cernea, intovărășit din comuna Valea Roșie, raionul Oltenița, convins de fo-

loasele muncii în comun, mă înscriu în gospodăria agricolă colectivă“. Gîndul lui Ilie străbătu în câteva clipe cale de cîțiva ani în urmă. Atunci, la înființarea colectivei, i-a spus lui Dumitru Vasile:

— Eu, măi vecine, nu zic că n-o fi bine în colectivă, dar mă gîndesc așa să mai aștept un an, doi, ca să văz cu ochii mei cum o merge treaba.

Și Cernea a stat. A stat un an, a stat doi... În tot acest timp a văzut cu ochii lui cum colectiva creștea și se întărea. El a avut prilej să compare an de an lanurile bogate de grîu și porumb ale colectivei, cu ale lui. Ilie Cernea nu era omul care să se mintă singur. Ca bun gospodar știa să deosebească binele de rău. „Nu-i ca al colectivștilor, și pace. Nici atît de mare, nici atît de frumos la spic“.

— Spunea. Apoi, de cîte ori trecea pe lingă fermele de animale ale gospodăriei, care numără azi 132 de taurine, 440 de porci, 800 de oi, — le cerceta așa ca din treacă și-și dădea seama cît de bine erau îngrijite. Acasă îi spunea și nevetei, stătea îndelung la taifas cu vecinul, dar să facă cererea, tot nu se hotăra. În cele din urmă s-a înscris în intovărășire. „Și-acolo e bine — își zise el. — Se lucrează tot în comun, și tot cu mașini. O să scoatem și noi o producție ca cei din colectivă“.

Iată însă că lucrurile n-au

stat tocmai așa. Nimic de zis, munca în intovărășire i-a adus foloase mai mari decît avea ca individual dar, toamna, colectivștii ieșeau de regulă mai ciștigați. Ba, între timp ei și-au făcut și construcții noi pentru animale, un patul pentru porumb, două saivane, două maternități pentru scroafe. Mulți și-au construit case noi. Uite nu mai departe vecinul lui, lucrînd cu trei feciori în colectivă, le-a ridicat la fiecare din ei cîte-o casă de s-au dus vestea în tot satul. Anul acesta însă a fost hotărîtor nu numai pentru el, ci și pentru zeci de alți intovărășiti. Fapte noi s-au adăugat convingîndu-i pe deplin.

În timp ce colectivștii au scos aproape 2.000 kg. de grîu la hectar, intovărășiti au recoltat ceva mai mult de 1.000 kg. Și-apoi în ziua împărțirii avansului, să-i fi văzut neastîmpărul. S-a repezit la Dumitru Vasile care tocmai își descărca din camion cele peste 2.000 kg. de grîu și alte produse. S-a uitat la bucate, la bani, s-a interesat într-o doară de Iancu Nedu, de Ivan Vasile și de alți colectivștii harnici, și a aflat că și ei și încă mulți au primit din belșug.

În seara aceea Ilie Cernea s-a dus acasă și a scris cererea care se discută acum în fața tuturor colectivștilor. Pe Ilie Cernea nu-l părăsea gîndul. „Oare ce-or crede despre el, ce-au să spună oamenii că a zăbovit atîta vreme?“

4

GARANTUL

Deodată se-ntoarce spre mine:

— Vezi bine, n-am putut ațipi, măcar cî după o zi de coasă, altădată aș fi horăit ca un țircovnic, neîntors. Am eu din cînd în cînd gînduri care mă fac să n-am hodină. Așa-mi vine atunci să umblu de colo, colo, ca un năuc prin ograda. Nu-mi găsesc locul. Cînd stau pe laviță, sub nuc, m-aș vrea preumblîndu-mă prin ograda, ajuns la porțita m-aș vrea sub nuc. Mi s-a întimplat și-acum un an, ca și-acum... vreau să mă dezbar și nu merge... ascultă.

Și badea Vasile începu să-mi povestească ce i s-a întimplat în septembrie trecut. Era înainte cu o zi de a primi avansurile de la colectivă, într-o sîmbătă seara, după ce trimisese la oraș un transport de castraveți mărunți, tari și buni de pus în borcan pentru iarnă...

★

— A doua zi, adică duminică, se împărțeau avansurile în bani. Bucatele le am cărat acasă joia, vinerea s-au încheiat socotelile, iar Dănoi, casierul, a adus banii sîmbăta. Așa... o rog pe Maria să aibă grijă de primeneli, îmi lustruiesc cizmele, încă pe lumină, aici sub nuc. Erau destule nuci și-atunci și se dezghiocau ca și-acum. Îmi ziceam că după nuci poți să ghicești că nu mai am copii în casă. Nici Valeruc nu se dă în vînt după nuci încă vezi, nu se mai innegrește pe degete. E băiet mare de-acum. Umblă după altele, nu-i mai arde de poame și de suit în pomi. I-am tocmit șerpap nou... — mi-am adus aminte în timp ce-mi văcsuiam cizmele. Azi-miine-l însor. Iaca, nucile stau la locul lor. Curînd o să le bateam jos. Și-mi părea, nu știam cum, rău că nu mai am copii mici, că nu-i mai văd dimineața alergînd la școală. Și cum îmi văcsuiam cizmele, îmi vin în minte anii de concentrare și de la anii de concentrare gîndul s-o legat de banca la care am cerut împrumutul. Am cerut cinci mii, să-mi cumpăr o vacă și să ridic o șură. M-o sfătuit un cumnat să mă duc la banca din Reghin. Cunoștea el acolo pe cineva. Mi-au încuviințat trei mii. Am și-acum hirtia, că le țin pe toate, cum ni-i felul nostru. M-am dus să-i ridic, într-o zi cînd în Reghin tocmai se ținea tirg de vite. N-o să ridic șură, mi-am spus, și dacă or fi scumpe vacile, îmi cumpăr o junică. Mă înființez de dimineață la bancă, aveam hirtia la mine... Acolo îmi spun să trec pe la douăsprezece, că numa' atunci vine domnu' director și fără semnătura lui nu se poate. Funcționarul de la ghișeu îmi cere așa, într-o doară hirtia. Apoi mă întrebă dacă am garant.

G/

N-aveam. „Caută să ai și să pupi bani, omule“. Eram tînăr zic una. Am înțeles însă din făcă o fi avut și el necazuri, cumnat. Să-l caut și să-l răbucuros s-o fac, dar mă împmindria, mă-nvîțasem eu bir scoțos și, ce să zic, și-ar fi spun, apoi ascultă, dă din ca

— Apoi cumnate, asta-i a: sub cutit.

— Păi nu dumneata m-ai: — Sfatul nu-i pe bani, da'

— Și mă lasă-n drum ca pe-ți și mă-ntorc la bancă. Ce să parte și-mi șoptește:

— Vasile, m-am gîndit să bani împrumut. Ți-i dau peste

M-a auocat așa o minie, i

— Cit?

— O mie.

Adică tot la junică rîmi dacă-s la cheremul lui, cum o „De la cinci mii, am scăzut so Hai, zic, să mergem să-mi pur dobinda pe primul an. Ce m de lei. Mia dată lu cumnatu portărelul ale mele bulendre poveste... Și-a intrat de-atunci mă duceam să primesc bani, să plătesc, plăteam mai mult gîndurile și creștea din ce în în mine și nu mă ocolește nici badea Vasile, știi ce vrei să an, s-au petrecut cîteva lucruri

Am rămas, cum zic, cu te cinile nucului ăsta, în pămînt. nu i le pot scoate fără să sa

Festivalul filmului sovietic

Țăranii muncitorilor din satul Frumușani, raionul Vidra, au făcut o serie de vizite gospodăriilor colective milionare din raionul Vidra și din alte raioane, unde s-au interesat îndeaproape de felul cum este organizată munca, cum se face retribuția muncii și cum trăiesc colectivii. În urma acestor vizite, 367 de familii, cu o suprafață aproape de 1.500 hectare, au înființat gospodăria agricolă colectivă „I. C. Frimu”.

★

Vizitând gospodăriile colective din satele învecinate — din Grebeniș, Pogăceaua, Balda, Văleni și altele, întovărășiții din Riciu, raionul Sărmaș, au văzut că membrii acestora obțin venituri mai mari decât cele pe care le-au obținut ei. Toți comuniștii din întovărășire, printre care Dumitru Moldovan, Ioan Apăfăian și alții au cerut printre primii trecerea la forma superioară de a munci în comun: gospodăria colectivă. Rind pe rind li s-au alăturat și ceilalți întovărășiți. Duminică, a avut loc festivitatea de inaugurare a noii gospodării colective — în care s-au înscris 259 familii cu peste 700 ha. pământ. În aceeași zi la Zalău a a-

NOI
GOSPODĂRII
COLECTIVE

avut loc inaugurarea altei gospodării colective în care au intrat 169 de familii.

★

Producțiile mari de cereale obținute an de an de gospodăria agricolă colectivă „Octombrie Roșu” din comuna Grigoreni, raionul Moinești, au convins pe țăranii muncitori din Tescani că pământul muncit în comun dă producții sporite la hectar. Astfel, 105 familii au hotărât să înființeze și în satul lor o gospodărie colectivă.

★

Duminică a fost mare sărbătoare în comuna Domnești din regiunea București. Peste 900 de familii de întovărășiți au sărbătorit transformarea întovărășirii lor de aproape 1.500 de hectare de pământ în gospodărie colectivă.

Tot duminică în comunele și satele Curcani, Hotarele, Mirău și Filistache au fost inaugurate noi gospodării colective.

Radu Dezvoltare

lor

meu, Ilie —
ească Dumitru
lu-l din lumea
il cunosc de
si-l știu de om
ut. E drept că
ult, da' ce să-i
eg mai devre-
irziu. Știam eu
și zi, tot o să
Și iată că ziua
spun din toată
în mijlocul

jur. Rind pe
despre el și
în cuvinte cal-
e acord cu ce-
rărea aceea, în
u, Ilie Cernea
drie și pe ace-

irii în colecti-
în ziua aceea
mai puțin de
, în cadrul a
nerale, au fost
obate peste 240
zi sosesc alte
înseamnă că
toșie, gospodă-
a dovedit din
puternic izvor
năstare. De a-
convins și în-
satele Greaca
care de curând
ită gospodăriei
e. În urma a-
au hotărât să
în satele lor
colective.

CULESCU

În cadrul Lunii prieteniei româno-sovietice, Ministerul Învățământului și Culturii a organizat o manifestare devenită tradițională și așteptată cu interes de către mil de spectatori: Festivalul filmului sovietic. Pentru iubitorii artei cinematografice, săptămîna de la 8 la 14 octombrie a.c., în care studiourile sovietice prezintă pe ecranele noastre producții dintre cele mai recente și mai remarcabile, constituie o veritabilă sărbătoare. Toate cele șase filme artistice prezentate — „Noaptea alba”, „Doamna cu cățelul”, „Serioja”, „Micimă Panin”, „Normandie-Niemen” și „Pământ desțelenit” — sînt creații de o valoare deosebită. Două dintre acestea, „Doamna cu cățelul” și „Serioja”, sînt recomandate și de marile premii cu care au fost încununat la Festivalurile internaționale de la Cannes și Karlovy Vary.

În filmul „Doamna cu cățelul”, transpunere cinematografică a nuvelei cu același nume a lui Cehov, impresionează înaltul nivel interpretativ al actorilor la Savvina și Alexei Batalov, admirabila redare a atmosferei specifice cehoviene. Spectatorul i se înfățișează destinul trist a doi oameni, sfîșietoarea lor poveste de dragoste umbrită de nimicnicia societății țariste, care îl silește să trăiască în minciună și înșelăciune. Remarcabilă este și creația actorilor Liudmila Marcenko și Oleg Strijenov în „Noaptea alba”, ecranizare a povestirii dostoevskiene cu același titlu. Filmul, pătruns de patos romantic, înfățișează drama unui

însingurat, care nu cunoaște altă bucurie decât aceea prilejuită de puținele sale întâlniri cu tînăra Nastenka. Neavînd tîria să protesteze deschis împotriva nedreptăților din orînduirea țaristă el se închide în sine și ia calea visărilor sterge.

Filmul „Serioja”, distins la Karlovy Vary cu Marele Premiu „Globul de cristal”, ne face cunoscîntă cu cea mai tînăra vedetă a studiourilor „Mosfilm”: micul Boria Varhalov, în vîrstă de 6 ani. Serioja, deși la primii pași în viață, se numără printre făturiile greu lovite de război: tatăl său a murit pe frontul antihitlerist. În condițiile societății sovietice, Serioja nu va gusta însă din amarăciunile hărăzite orfanilor. Viața lui va fi plină de fericire, și filmul ne-o vedește în imagini emoționante și profund convingătoare.

„Micimă Panin”, o altă producție a „Mosfilm”-ului, înfățișează un episod din eroica luptă dusă de bolșevici și de marinarii revoluționari împotriva țarismului. Curaj, spirit de sacrificiu, devotament nemărginit pentru cauza celor obidiți — iată calitățile vitejilor care înfruntă mari primejdii pentru salvarea unui grup de revoluționari condamnați la moarte.

„Normandie-Niemen” este o producție cinematografică sovieto-franceză, închinată fraților de arme dintre aviatorii sovietici și piloții escadrilei franceze care, după capturarea Franței, au continuat lupta împotriva hitleriștilor pe frontul de

est. În acest film zgudulator, nici unul dintre conflicte nu este rol al imaginației. „Totul e real... o sinteză a realității” — notează autorii acestei grandioase creații ce înfățișează puterea de sacrificiu a oamenilor înfrății în lupta împotriva hitlerismului.

Cu mult interes urmăresc spectatori premiera transpunerii cinematografice a romanului „Pământ desțelenit”. După strălucita ecranizare a trilogiei „Pe Donul liniștit”, tradiționalul festival al filmului sovietic aduce pe ecranele noastre o nouă și iubită operă solohoviană. Numeroșii cititori ai romanului „Pământ desțelenit”, toți cei cărora li s-au înfățișat pentru totdeauna în minte chipurile luminoase ale lui Davidov, Nagulov și ale tovarășilor lor, au un minunat prilej de a se reintîlni cu acești eroi dragi, prin mijlocirea valoroasei producții a regizorului Alexandr Ivanov.

PRIETENIE

de IAKOV HELEMSKI

Zboară trenul vesel prin Banat,
Printre-albastre creste, pină-n stele;
Colorate cringuri parcă ard —
Parfumat e fumul prin tunel.

Taie munții expresul suierînd,
Lunecînd pe șine către seară
Și prin codri duce prosper cînt
Și prin văi ca fulgerul zboară.

O imensă plasă de argint
Pare cerul mindrei Transilvaniei,
După ploaie vesel strălucînd
Prin păduri ce-și scutură tufanii.

În vagon, prin geam mîresme vin;
Vîntul cald pe chipuri ne adie
Și la vorbă-ncep, cîte puțin,
Călătorii noștri să se-mbie.

Se revarsă trîlul dulcei hori,
Jar de parcă poartă pe culoare;
Un romîn cu ochii visători
Din caval o-ngîna-n inserare!

Iar alături, rumen, un maghiar,
Plin de foc, cu ochi ca de cărbune,
Ne îndeamnă vesel cu-un pahar
Povestînd de cîte sînt prin lume!

Și răsună glume tel de tel,
Și frățește inima ne bate!
Și-un ulcior cu tînăr turburel
Larg ocol porni pe innoptate!

Și cînd vinul lor l-am isprăvit,
Geamantanu-mi trag cu încîntare
Și mă-nscriu cu vinul moscovit
La cuvînt — turnîndu-l în pahare.

Și vorbim apoi de viitor
Și de cîte-au fost și-or să mai fie...
După geam amurgul lucitor
Scaldă munții-n ceață albăstrie!

Nu-s oglinzi, nici văluri de percal
Prin vagonul plin de-nsuflîre;
Însă pare tren continental
Frați purtînd în vesnică-nfrățire!

În romînește
de MIHAIL COSMA

În zilele Festivalului filmului sovietic va fi prezentat pe ecranele bucu-reștene și filmul „Pământ desțelenit” (seria I-a și a II-a). În fotografia noastră, actrița sovietică Liudmila Hitiava în rolul Lușkăi din filmul „Pământ desțelenit”.

5

aici, jos, imi zice el, altfel nu
și rău de gură. Vream să-i
uita la mine că nu-i om rău,
n uliță și-mi aduc aminte de
mi-am spus. Nu prea eram
a. Și nevoia-i mai tare decât
Cumnatul meu era un om
sub el. Îl găsesc în tîrg. Îl
dă din cap. Apoi imi zice:
am să-mi pun și eu capul

l întreb.
bani. Și am copii, Vasile.
lă învîrt ce mă învîrt prin tîrg
acolo cumnatul. Mă ia de-o
și cer să-mi dai și mie niște

îngăimată:

corțosul ăsta o să mă rog și
nia înapoi? N-aveam de ales.
trei, de la trei rămîn cu două”.
tăietor. La casierie, imi reține
t în mină o mie și sase sute
i bine, n-am mai văzut-o, iar
nu ale lui. Dar asta-i altă
ușă frica în mine. De cîte ori
puțin, dar cînd mă duceam
înam noaptea, așa singur cu
ta de frică, a prins rădăcină
nu s-ar cuveni... Stai, imi zise
anul trecut, știi, ca-n primul

implintată în mine, ca rădă-
o să-l tai vreodată, rădăcinile
ă largă și afundă. De banca

6

GARANTUL

aceea să nu mai vorbim. S-a șters din controale, cum se zicea pe
front. Așa, anul trecut, mă vestește contabilul:

— Anunță-ți și tu vecinii că miine dimineață, pe la 9 plătim avan-
surile în bani. Plata se face pe brigăzi.

Mă duc acasă, mă apuc să socotesc din nou zilele-muncă din car-
net, și-apoi imi amintesc ce mi-o zis contabilul: „Anunță-i și pe vecini”.

Am trecut întii pe la Vasile Birlea. Nu l-am găsit. Apoi, pe la
Comșa. Îl știi, așa-i? Om liniștit, mare și blind. Vorbește gros.

— Știam, măi Vasile — imi zice el. — Am și văzut borderourile.
Iacă, tu ai de primit ca la vreo 2.400 de lei. Vezi că știi?

— Știi și tu prea. Îs numai 2.100.

— Nu-i adevărat, mi-o întoarce Comșa. Îs cel puțin 2.400, cum te
vîd și cum mă vezi. Chiar eram curios să știu cît ai. De aceea țin
mînt. Și-s peste 2.400.

El pe-a lui, eu pe-a mea — ce mai, a rămas să vedem a doua zi.

Și mă pomenesc năpădit de gînduri, acasă, ca de-un roi de țîn-
țari. Măi, să fie! Aveam, cu nevasta și băietul la un loc, 352 de zile.
Iau un plaivaz, m-apuc iar să socotesc, de m-am zăgărit de cap. Ori
cît l-ai înmulți pe 352 cu 6, tot 2.112 îți dă. Că atîta primeam bani
gheață: 6 lei la ziua-muncă.

— Mai culcă-te, o dată măi omule — imi zice nevasta. — Barem
de-a fi mai mult, că nu strică.

— Și dacă nu ni se cuvine? Poate-o fi greșit careva.

— Cine știe, poate chiar Comșa. O fi citit la altul.

Nu știu cum, dis-de-dimineață, ajung primul în fața contabilului.

— Măi, d-apoi nu-i încă ora — zice el. — Ai răbdare să-mi așez
întii hirtiiile. Începem peste vreo oră.

— Numai să-mi spui — zic eu — cîți lei am de primit, și plec. Atîta.

— 2.464 — imi spune el pe dinafară.

— Nu se poate!

— Crezi că nu știi? Uite borderoul...
Și-mi arată: 2.464 de lei.

— Nu se poate! — zic eu iară. — S-a greșit.

— Ia mai lăsați-mă-n pace! Noi n-am greșit cu nimic. Socotește-te
cu brigadierul. El o fi greșit.

Și mă roagă frumușel să ies afară. „Măi, zic, ce-o mai fi și asta?
Mai știi, în ce belea pot intra? Garantat e o greșeală”.

GARANTUL

7

Aleg într-un suflet acasă la brigadier. Îi spun totul, îi arăt carnetul
meu, îl scoate și el pe-al lui: 352 la mine, tot 352 și el!

— Păi ce nu e bine?
— Bani, is mai mulți. Garantat că s-a greșit.

— Garantat că e bine — ride brigadierul — Colectiva garantează.
Ia înmulțește 352 cu 7...

— Cu 6, nu cu 7.

— Ba cu 7. Ce, nu știi? S-a socotit deunăzi că putem primi mai
mult. Depășim planul și la cucuruz și la sticlă. Asta-i. Bine-i să mun-
cești cu sirg în brigada ta, la grădină, dar să te interesezi și de cele-
lalte sectoare — iar îi bine.

— Așa-i.

— Măi, Vasile — zice rîzînd. — Ții mînt povestea aia a ta cu
banca, atunci cînd ți-au cerut un garant? Aveai tu un garant, un
garant de nădejde, adevărat, pe-atunci? Dacă te-ar întreba acum
acolo la bancă, sau în altă parte, dacă ai un garant, ce-ai răspunde?

— Păi, banca aia... am zis eu.

— Să zicem... ai un garant?

— Știi bine ce-ăș spune... Colectiva, munca unită, viața noastră
nouă... Un garant sigur...

★

— Nu te pricep, iartă-mă, bade Vasile. Asta s-a întimplat anul
trecut. Dar în anul acesta ce te-a făcut să umbli ca strigoii prin
ogradă? Tot vreo teamă veche?

Badea Vasile luă o țigară din tobacheră, o bătu ușurel într-un
lemn, puțăi să-i înteească jarul și-mi spuse:

— Păi aici îi buba. Eram bucuros că miine luăm avansul. Și că
e un avans aproape de două ori mai mare ca anul trecut. Și obișnuit
să nu adorm cînd mă bat gîndurile, nu-mi intra în cap și pace că omul
și la bucurii poate sta cu ochii deschiși, în intinerie. Mă gîndeam că
primesc miine patru mii de lei, mi-am adus aminte iar de bancă și de
garant.

— De ce patru mii, bade Vasile?

— Păi se dau 10 lei avans în bani la ziua-muncă. Acum imi schimb
șîndrila, să vezi. Casa mea o să arate ca o casă nouă. Ei, și cum se
scoală nevasta, batem nucul. Pînă ne vine rîndul, mîntu treaba. E-un
nuc tînăr... Mă mai scutur și eu de oboseală...

ÎN ACESTE ZILE LA O.N.U.

În cadrul ședinței plenare a Adunării Generale a O.N.U. din dimineața zilei de 6 octombrie a continuat discuția politică generală. Luând cuvântul Hashim Jawad, ministrul Afacerilor Externe al Irakului, a subliniat importanța uriașă a propunerii președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. cu privire la lichidarea colonialismului și acordarea imediată a independenței țărilor și popoarelor coloniale. În continuare, Hashim Jawad a arătat că dezarmarea completă a fost și rămâne singura soluție posibilă a crizei politice în era noastră și că guvernul Irakului sprijină propunerea sovietică cu privire la dezarmarea generală și completă.

În ședința de joi după-amiază, după cuvântarea reprezentantului Republicii Congo (cu capitala Brazzaville) și intervențiile reprezentanților Ciprului, s-a hotărât ca dezbaterile de politică generală să continue în ședința de vineri. Adunarea Generală a reluat apoi discuțiile privind confirmarea ordinii de zi și stabilirea procedurii și locului discutării punctelor de pe ordinea de zi. În problema reprezentării Chinei la O.N.U. au luat cuvântul: reprezentantul R.S.S. Bielorse, K. T. Mazurov, reprezentantul Ceylonului, Claude Corea, reprezentantul R. P. Polone, Wladislaw Gomulka, ciankașistul, reprezentantul Irakului, Hashim Jawad.

La tribună a urcat apoi tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, conducătorul delegației Republicii Populare Romine, care a expus punctul de vedere al delegației noastre în problema reprezentării Chinei la O.N.U. Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a arătat, printre altele, că: „Remarcabile realizări ale poporului chinez în lichidarea vestigiilor colonialismului, în dezvoltarea economiei și culturii, ca și în apărarea păcii, în promovarea principiilor coexistenței pașnice și a colaborării internaționale, se bucură de o largă recunoaștere internațională. A devenit de neconceput rezolvarea marilor probleme internaționale fără participarea activă a Republicii Populare Chineze”.

Cuvântarea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej a fost primită cu aplauze

Vineri dimineață au continuat dezbaterile de politică generală. Luând cuvântul reprezentantul Yemenului, Said Ahmed Zabara, a declarat că cele două părți trebuie să depună eforturi pentru a deschide calea în vederea tratativilor cu privire la dezarmare. În continuare el s-a referit la situația internațională încordată din Orientul apropiat și mijlociu și a condamnat atrocitățile săvârșite de trupele franceze în Algeria și lipsa de dorință a guvernului francez de a înceta războiul colonial în condițiile recunoașterii dreptului la autodeterminare a poporului algerian.

Folosind dreptul la replică, a luat apoi cuvântul Raul Roa, ministrul Afacerilor Externe al Cubei, care a subliniat caracterul calomnios al afirmațiilor făcute de reprezentantul Guatemalei, în cuvântarea sa din 5 octombrie, potrivit căreia în Cuba s-ar pregăti acte agresive împotriva Guatemalei. În continuare reprezentantul Cubei a spus că încercările de a prezenta guvernul Cubei ca fiind un guvern comunist, sînt menite să creeze un pretext pentru intervenție. Raul Roa a arătat că pe teritoriul Guatemalei se creează baze americane îndreptate împotriva Cubei, iar actualul guvern al Guatemalei a acordat azil unui mare număr de criminali care au fugit din Cuba și îi organizează în vederea unei agresiuni împotriva Cubei.

Lucrările ședinței din după-amiază zilei de 7 octombrie au fost consacrate primirii ca membru al Organizației Națiunilor Unite a unui nou stat african — Federația Nigeriei. Prin primirea Federației Nigeriei, O.N.U. numără în prezent 99 de țări. Primirea Federației Nigeriei ca membră a O.N.U. a fost salutăată de delegațiile multor state, în special din Africa, Asia și din lagărul socialist.

La 7 octombrie Asociația corespondenților de pe lângă O.N.U. a oferit un dejun în cinstea lui N. S. Hrușciiov, conducătorul delegației sovietice la cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U., pre-

ședintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. P. Sanders, președintele Asociației a salutat călduros pe N. S. Hrușciiov în numele membrilor asociației și i-a mulțumit că a acceptat să se întâlnească cu ziariștii acreditați pe lângă O.N.U.

Întimpinat cu aplauze călduroase, N. S. Hrușciiov a spus, între altele: „Este necesar ca O.N.U. să țină seama de interesele tuturor grupurilor de state existente atît ale celor care sînt membre ale blocurilor militare occidentale, cît și ale statelor socialiste și neutre. Crearea unei structuri corespunzătoare a organelor de lucru ale O.N.U. poate contribui la îmbunătățirea activității O.N.U.”.

Apoi N. S. Hrușciiov a răspuns la întrebările puse de corespondenți. Întrebat de P. Frederick, corespondentul Societății „National Broadcasting Company” dacă sînt speranțe de realizare a unui progres în domeniul dezarmării încă înainte de a se obține o slăbire a divergențelor și lichidarea temerilor și neîncrederii între S.U.A. și U.R.S.S., tovarășul N. S. Hrușciiov a răspuns: „Cred că, dacă am renunța să sperăm că există posibilitatea realizării unui acord cu privire la dezarmare, ar însemna să condamnăm lumea la un nou război, ar însemna că oamenii care trebuie să se gîndească la pace și să creeze condițiile coexistenței pașnice, să recunoască neputința lor. De aceea, și în prezent sînt optimist în ceea ce privește posibilitatea realizării unui acord de dezarmare... Considerăm — a continuat N. S. Hrușciiov — că trebuie să facem totul pentru a asigura pacea, să nu stăm cu brațele încrucișate, ci să luptăm în continuare cu dirigenți pentru coexistență pașnică, pentru dezarmare, pentru asigurarea unei păci trairnice în întreaga lume”.

„Am semănat aci semințe bune, semințele păcii și prieteniei, am demascat minciuna și am semănat adevărul. Și oricît de tare ar fița unii pentru a înăbuși vocea adevărului — a continuat N. S. Hrușciiov — tot degeaba; le este glasul slab. Adevărul nu poate fi ucis! Adevărul va triumfa” — a spus N. S. Hrușciiov în răspunsul său dat corespondentului de la „Columbia Broadcasting System”, R. Hottelet care a întrebat: Ce ați realizat după părerea dumnevoastră la New York, atît în O.N.U. cît și în afara ei?

La ședința plenară a Adunării Generale a O.N.U., din dimineața zilei de 8 octombrie s-a reluat discutarea problemei reprezentării Republicii Populare Chineze în O.N.U. Adunării i-au fost prezentate rezoluția americană, care a fost strecurată în Comitetul general și care recomandă ca la actuala sesiune să nu fie examinată problema reprezentării R.P. Chineze, precum și amendamentele Nepalului și Guineei, care modificau radical rezoluția americană. După ce au luat cuvântul reprezentantul Iugoslaviei, reprezentantul Indiei și ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., A. Gromiko, președintele a anunțat felul în care va decurge votul. El a indicat următoarea ordine: punerea la vot mai întîi a primului amendament nepalez, apoi subamendamentul guinez, iar apoi cel de-al doilea amendament nepalez. Președintele a anunțat de asemenea că va fi pusă la vot rezoluția americană.

Reprezentantul Indiei a atras atenția că președintele încălca procedura punind la vot rezoluția americană.

Președintele a refuzat însă să țină seama de protestul reprezentantului Indiei. După punerea la vot a celor două amendamente nepaleze și al celui guinez, s-a pus apoi la vot pe paragrafe rezoluția americană. În ansamblu, această rezoluție contrară Cartei și regulilor de procedură, a fost aprobată cu 42 de voturi pentru, 34 contra, și 22 abțineri. Analiza acestui vot arată că două treimi din numărul membrilor O.N.U. au refuzat să subscrie poziția americană, fie votînd împotriva, fie abținîndu-se. Este pentru prima oară cînd Statele Unite obțin în această discuție un număr atît de mic de voturi. A lipsit numai puțin pentru ca rezoluția americană să fie respinsă, după cum o arată foarte bine rezultatele votului asupra primului amendament nepalez, cînd diferența a fost de patru voturi.

La 9 octombrie tovarășul N.S. Hrușciiov a luat cuvîntul la rețeaua americană de televiziune din New York. Emisiunea a fost transmisă concomitent în șase dintre cele mai mari orașe din S.U.A. Ulterior emisiunea va fi reluată pe 50 de canale și 200 de posturi de radio. În afară de aceasta societățile de radio-difuziune din Australia, Canada și Marea Britanie au cerut permisiunea să transmită această emisiune.

Tovarășul N.S. Hrușciiov și-a făcut declarațiile la posturile de televiziune americane sub forma unui dialog cu D. Susskind, unul dintre cunoscuții comentatori ai posturilor de radio din S.U.A.

Răspunzînd la una din primele întrebări, N.S. Hrușciiov a subliniat că Uniunea Sovietică face totul pentru ca să nu existe război și desfășoară construcția pașnică. N.S. Hrușciiov a arătat că guvernul Uniunii Sovietice este guvernul cel mai iubitor de pace din lume. În continuare șeful delegației Uniunii Sovietice la cea de-a 15-a sesiune a O.N.U. s-a referit la acțiunile agresive ale guvernului S.U.A. după vizita sa în Statele Unite. Astfel, N.S. Hrușciiov a arătat că înainte de întîlnirea de la Paris, guvernul S.U.A. a trimis avionul de spionaj „U-2” în spațiul aerian al Uniunii Sovietice, iar apoi guvernul S.U.A. a trimis un al doilea avion de spionaj „RB-47”. „Am înțeles — a subliniat N. S. Hrușciiov — că guvernul american nu manifestă sinceritate, deoarece trimitea unui avion agresor nu contribuie la îmbunătățirea relațiilor noastre, nu contribuie la cauza păcii ci, dimpotrivă, contribuie la dezlănțuirea patimilor, la înrăutățirea relațiilor”.

Răspunzînd în continuare la remarcă lui Susskind că președintele Eisenhower a dat indicația de a se înceta zborurile de spionaj, N.S. Hrușciiov a subliniat că în realitate zborurile nu au fost încă anulate.

În legătură cu problema germană și problema Berlinului occidental, N.S. Hrușciiov a arătat că acestea constituie rămășițele celui de-al doilea război mondial. Problema Tratatului de pace cu Germania și a Berlinului occidental privește țările care au luptat împotriva Germaniei hitleriste și nu O.N.U. „Orice om care dorește să normalizeze situația de după război — a subliniat N.S. Hrușciiov — va ajunge la concluzia că este necesar să se încheie tratatul de pace cu Germania... Dorim pace, dorim să înlăturăm rămășițele celui de-al doilea război mondial, să facem ca ele să nu amenințe cu dezlănțuirea unui al treilea război mondial”.

Subliniind din nou năzuința poporului sovietic, a guvernului sovietic de a trăi în pace și prietenie cu toa-

te popoarele, N.S. Hrușciiov a spus: „Noi, în Uniunea Sovietică avem tot ce ne trebuie. Avem o țară bogată, o economie înfloritoare. Depunem eforturi pentru a ridica cît mai sus nivelul de trai al poporului nostru. Avem perspective excepționale de bune. De la alte popoare nu avem nevoie de nimic altceva în afară de prietenie. Avem tot ceea ce este necesar pentru satisfacerea cerințelor poporului. De aceea, întîndem poporului american o mină de prietenie și pace. Ar fi de dorit ca americanii să răspundă în același fel. SĂ DOMNEASCĂ VEȘNIC PE PAMINTUL NOSTRU PACEA ȘI SĂ NU FIE RĂZBOI”.

În încheierea declarației sale, N.S. Hrușciiov a subliniat necesitatea coexistenței pașnice și a relevat de asemenea că este gata să participe la o conferință la nivel înalt cu viitorul președinte al S.U.A. N.S. Hrușciiov a spus că Uniunea Sovietică este gata să participe la o întîlnire și la tratative rezonabile, la realizarea unui acord care să asigure pacea și prietenia între toate popoarele.

Adunarea Generală a O.N.U. a continuat discuția politică generală și în cadrul ședinței plenare din dimineața zilei de 10 octombrie. La această ședință a luat cuvîntul Seku Ture, președintele Republicii Guineea, care a arătat că în prezent se constată o contradicție între Carta O.N.U. și acțiunile unor țări care se străduiesc să frîneze năzuințele popoarelor coloniale spre libertate și prosperitate. Toate încercările de a înăbuși din punct de vedere economic sau politic popoarele coloniale — a spus Seku Ture — sînt sortite eșecului. Popoarele Africii zdrobesc lanțurile robiei.

În ședința plenară din seara zilei de 10 octombrie a.c. a Adunării Generale s-au reluat dezbaterile asupra ordinii de zi a celei de a 15-a sesiuni. Adunarea Generală a inclus fără dezbateri pe ordinea de zi ca puncte de sine stătătoare problemele dezarmării.

În ciuda opoziției ministrului Afacerilor Externe al Uniunii Sudafricane, pe ordinea de zi a fost inclusă problema discriminării rasiale din Africa de Sud. Problema algeriană a fost de asemenea inclusă fără dezbateri pe ordinea de zi.

După aceea, s-a propus Adunării Generale să-și precizeze atitudinea față de așa-zisa „problemă tibetană”, recomandată de Comitetul general sub presiunea Statelor Unite. În legătură cu această problemă a luat cuvîntul și reprezentantul R.P. Romine. Silviu Brucan.

Datorită mașinațiunilor S.U.A. și ale țărilor aliate cu S.U.A., așa-zisa „problemă tibetană” a fost inclusă pe ordinea de zi.

Adunarea a votat de asemenea includerea pe ordinea de zi și a așa-zisei „probleme ungare”. Reprezentantul Ungariei, Janos Szita, a subliniat caracterul dăunător al așa zisei „probleme ungare” și a arătat că prezentarea acestei probleme este ilegală, contravine Cartei O.N.U. și este o urmare a războiului rece.

În cadrul ședinței plenare din 11 octombrie, la care s-a discutat problema ordinii de zi a celei de a 15-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U., a fost prezentat spre examinare proiectul sovietic de rezoluție care propune ca problema dezarmării să nu fie examinată în Comitetul Politic ci în ședința plenară a Adunării Generale. În legătură cu această problemă, președintele a dat cuvîntul șefului delegației sovietice, N.S. Hrușciiov.

Subliniind importanța uriașă pe care o are rezolvarea problemei dezarmării pentru pacea lumii, tovarășul N.S. Hrușciiov a arătat că „dato-ria principală a Organizației Națiunilor Unite este să asigure pacea. Dar în opera de asigurare a păcii, problema cea mai importantă este realizarea unui acord cu privire la dezarmare și la distrugerea armamentului în condițiile unui strict control internațional”.

Insistînd asupra necesității discutării problemei dezarmării generale și complete la ședința plenară a Adunării Generale a O.N.U. cu participarea șefilor de guverne, și nu în Comitetul Politic, așa cum a recomandat Comitetul general. N. S. Hrușciiov a subliniat în încheierea cuvîntării sale că „popoarele din lumea întreagă așteaptă ca Organizația Națiunilor Unite să deschidă, în sfîrșit, calea spre rezolvarea unei probleme atît de urgente și vitale, cum este dezarmarea generală și completă”.

NEW YORK. În fața clădirii Reprezentanței sovietice la O.N.U. o demonstrație a oamenilor muncii din New York în apărarea păcii. Pe pîncarte se poate citi „Sindicaliștii din New York salută vizita lui Hrușciiov”.

Întâlnirea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej și a membrilor delegației R. P. Române la O.N.U. cu un grup de cetățeni americani de origine română

(Urmare din pag. 1-a)

atît de distins, sînt al poporului român de pe plaiurile natale.

„Știm, a spus ea, că misiunea dv. aici este o misiune nobilă, sfîntă, care coincide cu dorința fierbinte a întregii omeniri pentru o mal bună înțelegere între popoare și pentru pace. Sute și mii de români americani ar fi dorit să fie împreună cu noi aici, a spus ea, pentru a vă cunoaște și a vă strînge mîna”. În încheiere, doamna Maria Milla a urât ca eforturile pentru o pace trainică și prietenie între popoare să fie încununat de succes.

Nicolae Balindu (Cleveland), care a fost vreme îndelungată președintele Uniunii și Ligii Societăților Române din America, cea mai mare organizație a românilor americani din S.U.A., a arătat că, deși celor prezenți nu le-a fost ușor să participe la această întîlnire, ei au venit aici cu drag. El și-a împărtășit impresiile culese cu prilejul unei vizite în R. P. Romînă.

Amintind că a plecat din țară în 1914, el a spus că în anul 1929, cînd s-a reîntors pentru o scurtă vizită, a constatat că în Romînă nu se produsese nici o schimbare în ce privește situația oamenilor și aspectul țării.

În 1958, cînd a revenit din nou în țară, el a fost copleșit de marile schimbări petrecute, care purtau pecetea activității creatoare a poporului român, constructor al socialismului. În numele romînilor americani din Cleveland (Ohio), el l-a invitat pe tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej să-l viziteze.

După ce a mulțumit pentru prilejul ce i s-a dat de a-l cunoaște pe conducătorul poporului român, avocatul Ion Vintilă a arătat că dezvoltarea poporului român, ospitalitatea și sinceritatea lui, constatate cu prilejul vizitei în țara noastră, au lăsat o amintire de neșters atît lui cît și soției sale, care nu este romînă de origine, ci americană.

„Sîntem mîndri, a spus el, că țara părinților noștri, țara noastră natală, este atît de dezvoltată”.

John Popesku (Monroe Michigan), după ce a arătat că numeroși cetățeni americani de origine romînă ar dori să-l invite pe tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, a spus:

„Sînt nespuse de fericit că am a-

vut prilejul să strîng mîna conducătorului poporului român, domnul Gh. Gheorghiu-Dej”.

Victor Blaga (Detroit), care lucrează de foarte mulți ani la ziarul „Romînul american”, a vorbit de simpatia cu care acest ziar a informat despre lupta forțelor democratice din Romînă împotriva fascismului și pentru eliberarea socială și națională a poporului român. Adresîndu-se tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej el și-a exprimat bucuria că Doftana nu l-a putut doborî și convingerea că ea l-a călîț și mai mult.

El a rugat pe tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej să transmită poporului român că romînii americani sînt mîndri de țara lor de baștină și de conducătorii ei de astăzi.

Spiros Papas (Cincinnati) a declarat: „Este o fericire să avem în mijlocul nostru pe acela pe care poporul nostru și l-a ales drept conducător. Astăzi, putem fi mîndri cu toții de ceea ce s-a realizat în Romînă”.

Au mai luat cuvîntul pentru a saluta delegația R.P. Romîne Charles Kremer (New York) și Spiridon Comanița (Youngstown).

Primit cu vii aplauze a luat apoi cuvîntul tovarășul Gheorghiu-Dej.

Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej și-a exprimat convingerea că poporul american în cea mai mare parte a sa este doritor de pace. El a vorbit apoi despre lupta pentru libertate și un viitor mai bun dusă de poporul român.

El a înfățișat pe larg tabloul realizărilor istorice obținute de poporul român în construirea vieții noi, condițiile de trai tot mai bune ale oamenilor muncii de la orașe și sate, a subliniat caracterul profund democratic al orînduirii noastre de stat.

În încheiere tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a vorbit despre perspectivele deschise poporului român de hotărîrile celui de-al III-lea Congres al P.M.R. care a avut loc anul acesta.

Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a toastat în cinstea oaspeților.

Această întîlnire memorabilă, care s-a desfășurat într-o atmosferă prietenească, a durat mai multe ore, oaspeții despărțindu-se cu greu de gazdele lor.

Convorbirea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej cu ziaristul american Drew Pearson

(Urmare din pag. 1-a)

siunii nu este incompatibil cu alianțe militare. Noi sîntem membri ai pactului de la Varșovia, ei sînt în N.A.T.O. Grecia și Turcia — după cum se pare — consideră că pacea depinde exclusiv de marile puteri. Eu nu sînt de acord. Cred că micile puteri pot să aducă de asemenea o contribuție la pace”.

„Este adevărat, a continuat dînsul, că o înțelegere între marile puteri ar înlesni considerabil relațiile între micile puteri. Există o zicală: atuncî cînd taurul încep să se bată, vitelii să stea de o parte. În realitate, războiul nu poate fi limitat la marile puteri, fiecare va fi implicat și astfel fiecare țară mică trebuie să facă ceea ce poate pentru a preveni războiul. Nu poți să fii un simplu spectator în lumea de azi”.

Drew Pearson arată că tovarășul Gheorghiu-Dej a subliniat contribuția activă la cauza păcii a statelor neutre. Pearson scrie că l-a întrebât apoi pe tovarășul Gheorghiu-Dej ce crede despre declarația secretarului general Dag Hammarskjöld că Națiunile Unite reprezintă micile state.

„Declarația lui Hammarskjöld a

fost o încercare de a obține sprijin din partea statelor mici”, a răspuns conducătorul delegației romîne. „Însă faptele rămîn fapte. El nu a îndeplinit în mod corect hotărîrile Consiliului de Securitate. În plus, structura Națiunilor Unite în 1960 nu poate corespunde cu cea din 1945”.

În legătură cu problema dezarmării, Drew Pearson arată că tovarășul Gheorghiu-Dej a subliniat că trebuie să existe în mod simultan dezarmare și control și a scos în evidență că premerul Nehru a luat aceeași poziție.

„Am încercat să-l atrag pe Gheorghiu-Dej”, continuă Pearson, într-o discuție asupra celor doi candidați la președinția Statelor Unite, însă el a fost discret: „Sper numai că după ce va fi ales noul președinte el va putea să se așeze la masă și să negocieze asupra problemelor păcii și înțelegerii”.

„Acesta este omul care conduce una din țările sudice din blocul comunist. Nu am putut să nu mă gîndesc că a fost o greșală că nu l-am permis să călătorească puțin prin S.U.A. și să vadă cît de sincer do-rește pacea și poporul american”, încheie Drew Pearson.

Aspect de la puternica demonstrație a populației din orașul vest-german Dortmund împotriva înarmării atomice a R. F. Germane

Trebuie curmat jocul periculos al revanșarzilor vest-germani

În Germania occidentală se intensifică activitatea militaristă și revanșardă. Față de acest pericol crescînd la adresa păcii lumii, guvernele Republicii Socialiste Cehoslovace, Republicii Democratice Germane, Republicii Populare Polone și Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, serios îngrijorate de viitorul pașnic al Europei, au adresat zilele acestea o declarație popoarelor și guvernelor tuturor statelor, chemîndu-le să depună toate eforturile în scopul curmării jocului periculos cu focul la care se dedau revanșarii vest-germani. „Faptele din ultimul timp — se arată în declarație — dovedesc că pregătirile militare ale guvernului R.F.G. au intrat într-o nouă etapă periculoasă, ale cărei caracteristici sînt dorința de a căpăta cu orice preț armament de exterminare în masă și sădirea tot mai intensă în rîndurile populației vest-germane a stării de spirit revanșarde, în vederea pregătirii ideologice a acesteia pentru aventuri războinice”.

În declarație sînt enumerate apoi diversele acțiuni întreprinse în acest sens de guvernul Germaniei occidentale și conducerea Bundeswehrului. Guvernul R. F. Germane și conducerea Bundeswehrului au pus acum în mod deschis, într-o formă ultimativă, problema predării în mîinile lor a tuturor tipurilor de armament modern și, în primul rînd, a rachetelor nucleare.

„Bineînțeles, — se arată în declarație — că guvernele Cehoslovaciei, R.D.G., Poloniei și Uniunii Sovietice, pun cu toată ascutimea problema pericolului care amenință pacea din partea militarismului vest-german, nu pentru că s-ar teme în vreun fel de planurile lui nebuștite. ȚARILE LĂGĂRULUI SOCIALIST DISPUN DE TOT CE ESTE NECESAR PENTRU A DA O RIPOSTĂ ZDROBITOARE ORICĂRUI AGRESOR.

Dar a admite astăzi ca forțele militariste ale R.F.G. să pună stăpînire pe rachete nucleare, ar însemna să înfrunți miine pericolul direct ca acestea să le folosească pentru realizarea țelurilor lor revanșarde...”

În încheiere, declarația guvernelor R. S. Cehoslovace, R. D. Germane, R. P. Polone și U.R.S.S. cheamă popoarele și guvernele tuturor statelor, și în primul rînd ale acelor state care au participat la războiul împotriva Germaniei hitleriste, să respingă prin eforturi comune pericolul care amenință pacea din partea militarismului și revanșismului german, să nu admită înzestrarea Bundeswehrului cu rachete nucleare și să facă tot ce este necesar pentru încheierea fără întîrziere a tratatului de pace cu Germania, contribuind astfel la asigurarea, pe această bază, a păcii și securității popoarelor din Europa.

Noi uneltiri imperialiste în Congo

Evenimentele care au avut loc în ultimele zile în Congo scot la iveală noi uneltiri mîrșave ale colonialiștilor și agenților lor. Colonelul Mobutu, autorul loviturii de stat din 14 septembrie a.c. și marionetele imperialiste de teapa lui Chombe fac eforturi desperate și se dedau la fel de fel de acțiuni agresive pentru a-și consolida pozițiile subrede. După cum a anunțat agenția U.P.I., Mobutu a început să-și reorganizeze armata, toți ofițerii congolezi ai lui Mobutu fiind secondanți de specialiști militari ai O.N.U. De asemenea, Mobutu recurge la noi uneltiri pentru a-l aresta pe Patrice Lumumba și pentru a pune astfel în aplicare planul imperialist de subjugare și jefuire a tinerei Republici Congo.

Toate aceste uneltiri mîrșave se petrec sub ochii și cu asentimentul comandamentului O.N.U. „Reprezentanții O.N.U. în Congo — scrie ziarul ghanez „Evening News” — nu fac nimic pentru a determina trupele belgiene să plece de acolo. Parașutiștii belgieni controlează de fapt Katanga, iar comandamentul O.N.U. incurajează, la drept vorbind, intervenția belgiană”.

Tot în scopul de a-și consolida pozițiile subrede și de a readuce Congoul în „raiul” colonialist, marionetele imperialiștilor, pline de furie încearcă să izoleze și să reducă la tăcere personalitățile și forțele politice din Congo care slujesc interesele sfînte și lupta dreaptă a poporului congolez pentru libertate și independență.

După cum se știe, șeful guvernului legal, Patrice Lumumba, a fost imobilizat la locuința sa de autorii loviturii de stat din 14 septembrie a.c. Cu toate acestea, Patrice Lumumba continuă să acționeze pentru unirea tuturor forțelor patriotice ale țării și salvarea independenței și libertății poporului congolez.

Zilele acestea, primul ministru al Republicii Congo, Patrice Lumumba a luat o nouă inițiativă menită să contribuie la înlăturarea crizei politice interne. Lumumba a anunțat remanierea Cabinetului de Miniștri și a propus o serie de portofolii reprezentanților tuturor partidelor politice și curentelor principale, inclusiv poziționiștilor.

Ideia creării unui larg guvern de coaliție a fost însă primită cu ostilitate de adversarii politici ai lui Lumumba. Mobutu, șeful rebelilor, a trecut imediat la o ofensivă desperată împotriva parlamentului spre a acapara deplină putere. Colonialiștii au aruncat imediat sume imense pentru a atrage pe unii deputați de partea lui Mobutu și pentru a-i așeza împotriva guvernului Lumumba.

Populația congoleză condamnă cu hotărîre uneltirile colonialiștilor și agenților lor și cere să se pună capăt intervenției imperialiste. Însăpămîntate de lupta poporului congolez, marionetele imperialiste intensifică represuniile împotriva populației. Astfel, jandarmii lui Chombe se dedau la acțiuni de masacrare a populației din Katanga. Dar măsurile teroriste nu pot să înfrîngă voința poporului congolez care este hotărît să apere independența țării sale, dobîndită după decenii de lupte și jertfe.

Criza din Congo se adîncește datorită amestecului imperialiștilor în treburile interne a tinerei Republici Congo. Așa după cum au arătat conducătorii delegațiilor țărilor socialiste la cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U., precum și reprezentanții multor țări din Africa și Asia, actuala situație din Congo se datorește uneltirilor imperialiste care urmăresc subminarea suveranității și integrității teritoriale a Republicii Congo pentru a o menține sub jugul colonialist.

DUPĂ 40 DE ANI

— Unde lucrezi Marioaro?

— La regie, tușă. Am doi ani de când sînt acolo.

— La regie? Sărăcuța de tine. Dar bine, măi fată, în altă parte nu găseai și tu să te bați? Tocmai acolo ai nimerit, în moara aceea de măcinat sănătate? Păcat de tine. Zău așa. Cel puțin ai grijă și te păzește.

Această discuție, purtată în urmă cu zeci de ani, reflectă cum nu se poate mai bine tristul renume de care se bucura pe atunci regia, cum era numită fabrica de tutun Belvedere, (azi Fabrica de țigarete București). A lucra la regie în vremea aceea, era socotit de toată lumea ca un act de desperare, vecin cu sinuciderea. Într-atît de insuportabile erau condițiile de muncă de acolo.

— Ai auzit? Lelea Domnica a scuiat sînge! — șoptea cite una din femei înspăimîntată că aceeași soartă o așteaptă și pe ea. Zăbranicile negre apăreau tot mai des la porțile casutelor din chirpici ale mahalalei.

În zilele de plată, la poartă fabricii era aproape tot cartierul. Așteptau cu înfrigurare bărbații, vlăcuți și ei de muncă, așteptau copiii flămînzi și goi. Cei cîțiva bani luați de femei ca „leafă” abia ajungeau cîteva zile.

— Iar mi-au tras banii pe ce-am muncit. Am primit mai multe chitanțe decît leafă. Chitanță pentru zidirea bisericii, pentru ajutorul societății „Protecția animalelor”, chitanțele amenziilor pentru că am răspuns vătafului, pentru că am înfirziat un minut de la serviciu, pentru că... pentru că, off!! Nu i-ar mai răbda Dumnezeu!

— Ia mai lasă-l, soro, pe Dumnezeu așa, mai bine am face și noi ceva, să nu mai fim pradă călăilor de aici.

— N-ai încotro, lele. Trebuie să răbdăm. Sînt tari afurisiți.

— De ce și pînă cînd să tot răbdăm? — sărea cite-o muncitoare mai inversunată. Pînă cînd om sta cu miinile în sin?

Pînă la urmă toate aceste suferințe aveau să umple paharul răbdării.

— Dom'le Gheorghe, striga minioasă cite una la vătaf. — Dau în brînci cu munca și-n casă n-am de nici unele.

— Și ce-mi spui mie? Plînge-te statului.

— Dați-ne liber măcar duminică după-amiază. Ne umplu păduchii.

— Dar ce-s eu femeie? Plînge-te statului, ei drăcia dracului!

Statul? Statul era al exploataților, interesele lor le sluiea.

În asemenea condiții aveau să se alăture muncitorii de aici la greva generală din octombrie 1920, grevă care, deși înăbușită, avea să dea un puternic avertisment regimului burghez-moșieresc și patronilor că muncitorimea romînă constituia de-acum o forță

Salariile, și așa destul de mici pînă atunci, au fost aproape înjumătățite. Ziua de muncă începea în zori și sfîrșea noaptea tîrziu. La regie se instaurase o adevărată teroare. Cele cîteva cereri economice obținute de-a lungul unor ani întregi de zbucium și suferințe au fost șterse dintr-un condei.

— Imi mor copiii de foame! — suspina cite-o femeie ajunsă la desperare.

— Și mie, o completa alta. — Al meu e bolnav. Dacă dau banii pe doctorii moare de foame, dacă-i dau pe piine, moare că n-are doctorii. Oricum o întorc tot acolo ies.

Alți ani și alte suferințe. Femeile continuau să muncească pînă la istovire în ateliere umede, în frig și întuneric. Continuau, ca și mai înainte, să nască lingă mașini. Una din acestea a

Una din mașinile automate de fabricat țigări.

Tuturor acestor suferințe îndurate cu demnitate de muncitorii acestei fabrici li s-au adăugat anii grei ai războiului. Acasă foame și frig, la fabrică muncă grea, bătăi, carceră, umilintă și batjocură. În plus, veșnica amenințare a bombardamentelor aeriene.

4 aprilie 1944. Pe albastrul cerului au apărut ca un nor negru, valuri de sute și sute de bombardiere americane. Dînd să meargă către adăposturi, muncitorii s-au pomenit cu baionetele în piept.

— Inapoi! — tuna colonelul Arabu, șeful garnizoanei de aici, făcînd pe viteazul. — Cine părăsește fabrica va fi împușcat pe loc! Au căzut multe, foarte multe bombe în ziua aceea. În mai puțin de un ceas fabrica era una cu pămîntul. Au murit sub dărîmături aproape 60 de muncitori, dintre care multe cu copiii de mină. Timp de un an și ceva pe locurile unde altădată se ridicau secțiile fabricii de tutun, au domnit bălăriile și scaieții, răsăriți cu duiumul între ruine.

Imediat după 23 August 1944, însă, fabrica avea să renască din propria-i cenușă, întocmai vestitei păsări „Phoenix”. Înfruntînd ploile, frigul și foamea, muncitorii și muncitorii, însuflețiți de comunistii aflați neîncetat în primele rînduri, au pus la loc cărămidă cu cărămidă, au tăiat alei drepte, au sădit pomi de-a lungul lor, au reparat utilajul și, într-una din zile, coșurile fabricii au început să fumege din nou.

În casa fostului director

Așa arăta „Regia” după război

conștientă și puternică, capabilă să lupte cu succes pentru obținerea unor revendicări nu numai sociale economice, ci și politice.

Cunoscute pentru dîrzenia cu care și-au apărât întotdeauna interesele față de patroni, muncitorii de la regie nu și-au dezmințit nici de astă dată tradiția de luptă, și iată-le unindu-și glasurile cu muncitorii altor întreprinderi aflați la manifestare.

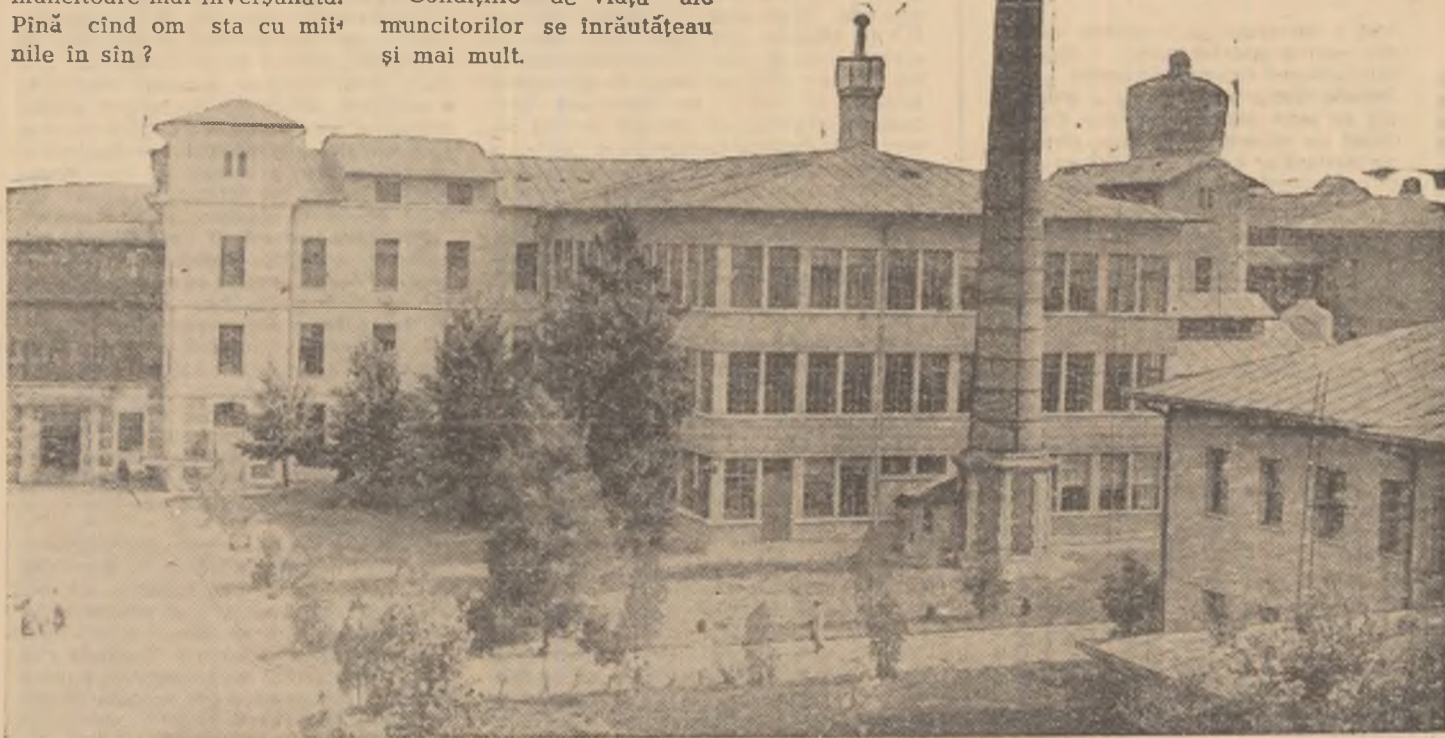
— Vrem piine! Vrem libertate! Afară cu armata din întreprinderi! Jos starea de asediu și curțile marțiale!

Greva generală a fost înfrîntă, nu însă și aspirațiile muncitorilor care au continuat lupta cu și mai mare îndîrjire.

Condițiile de viață ale muncitorilor se înrăutățeau și mai mult.

fost Petra Ghidu, azi pensionară. Alta, pe nume Vasilica Constantinescu (fată de o frumusețe rară, spun muncitorii care-au cunoscut-o) avea să fie desfigurată și apoi să moară în urma unuia din accidente de muncă. Mariei Exterescu i-a ars de viu un copilăș pe care-l înclua în casă de fiecare dată cînd pleca la serviciu, neavînd unde și cu cine-l lăsa.

Așa arată astăzi fabrica de țigarete „București”.

N. CREANGĂ